ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6ον ΑΡΙΘ. 425
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΠΕΜΠΤΗ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Δ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Δραχ. 10.— ἑξάμην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15.— » Φρ. 8.—

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ
(Ἐκ παλαιᾶς καὶ σπανίας φωτογραφίας, ἥτις τὸν παρουσιάζει μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν).

ΕΛΛΑΣ ΚΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΛΟΝ ΝΟΥΤΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Τώρα ποῦ ἡ μορφὴ τοῦ ἀλησμονήτου Ἄνακτος, δύσασα ὡς ἥλιος εἰς τὸν ὡραῖον Ἑλληνικὸν ὁρίζοντα, ὁ ὁποῖος ἐδιπλασιάσθη εἰς ἔκτασιν ἐπὶ τῆς βασιλείας Του, δὲν ὑπάρχει πλέον μεταξύ μας, καὶ οἱ ἀκτινοβόλοι του ὀφθαλμοὶ δὲν φέγγουν πλέον καὶ δὲν μᾶς φωτίζουν ὅπως ἄλλοτε μὲ τὸ γλυκύ των φῶς, τώρα ποῦ ἡ Ἀττικὴ γῆ ἤνοιξε διὰ νὰ σκεπάσῃ εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους της τὸν Ἐκλεκτόν της λάτρην, μία εὐχή, ἕνας πόθος καὶ μία παρηγορία ἐναπομένει διὰ τὸν τόσον σκληρῶς δοκιμασθέντα Λαόν, ἡ ἀπόκτησις, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ὑπερκάλλου μνημείου εἰς τὴν ἱερὰν μνήμην Του.

Ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐλάτρευσε κατ' ἐξοχὴν τὸν συμπολίτην Βασιλέα, δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς ὅτι θὰ σπεύσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν κοινὸν αὐτὸν πόθον, ὁ ὁποῖος ἔχει κᾶποιαν ἱερότητα.

Ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, ἡ ὁποία εἶνε ἀδικαιολογήτως κενὴ ἀπὸ κάθε ἐξωραϊστικὸν ἔργον, ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν εἰς τὴν ὁποίαν τόσες φορὲς κατὰ τὰς μεγάλας εὐτυχεῖς ἢ κρισίμους στιγμὰς τοῦ Ἔθνους, ἔσπευσεν ὁ Λαὸς τῆς Πρωτευούσης νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἐπευφημήσῃ τὸν ἡγεμόνα του, ἐκεῖ πρέπει ν' ἀνεγερθῇ πολυτελὲς καὶ βαρύτιμον μνημεῖον εἰς τὴν ἱερὰν μνήμην του, κτῆμα αἰώνιον καὶ ἄφθαρτον τῶν ἐλευσομένων γενεῶν.

Σ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ ἀπάντησις τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Μαυροβουνίου εἰς τὴν κοινὴν διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων διὰ τὴν Σκόδραν θὰ βραδύνῃ ἐπ' ὀλίγον.

— Ἡ Κοινὴ Γνώμη ἐν Μαυροβουνίῳ ἔχει ἐοχηματισμένην τὴν πεποίθησιν, ὅτι αἱ ἐχθροπραξίαι περὶ τὴν Σκόδραν θὰ ἐξακολουθήσουν παρ' ὅλας τὰς ἀντιθέτους ἀποφάσεις τῆς Εὐρώπης.

— Ὁ Διάδοχος τῆς Σερβίας ἀφίχθη τὴν π. Δευτέραν τὴν πρωΐαν, γενόμενος δεκτὸς ἐπισήμως καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ μέγαρον Σκουλούδη.

— Ὁ Διάδοχος τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος ἐπεσκέφθη τὸν Ὑψηλὸν ξένον καὶ τοῦ ἐνεχείρισεν ἐξ ὀνόματος τοῦ Βασιλέως τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

— Διὰ τὴν ἠηδείαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἐκομίσθη ἐκ Καλαβρύτων τὸ Ἐθνικὸν λάβαρον τοῦ Ἀγῶνος.

— Ὑπερεξήκοντα Ἀρχιερεῖς συνεκεντρώθησαν εἰς Ἀθήνας διὰ τὴν κηδείαν τοῦ Βασιλέως.

— Τὴν ἡμέραν τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς, 25 Μαρτίου, θὰ λάβουν ὅλοι μέρος εἰς δοξολογίαν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου.

— Μεγάλα δεινὰ ὑπέφεραν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀδριανουπόλεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας καὶ ἰδίως κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐκ πείνης.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἐξακολουθῶν νὰ εἶνε καὶ ὁ γενικὸς Ἀρχηγὸς τοῦ Ἑλλην. στρατοῦ, θέλει μεταβῇ εἰς Θεσσαλονίκην ἐντὸς ἑβδομάδος.

— Ἡ Ἤπειρος διέρχεται τὴν ὑστάτην, ἀλλὰ καὶ τὴν σοβαρωτέραν τῶν κρίσεων τῆς περιπετειώδους ἱστορίας της.

— Ἐνῷ, προκειμένου περὶ τῆς βορείου Ἀλβανίας, δικαιότατα οὐδὲ εἰς Σλαῦος περιελήφθη εἰς τὸ νέον Κράτος, ἡ Ἰταλία ἀγωνιᾷεται νὰ περιλάβῃ 300 χιλιάδες Ἑλλήνων εἰς τὴν νότιον Ἀλβανίαν.

— Ἡ Γαλλορωσσικὴ διπλωματία ἀντιπράττει σθεναρώτατα ἐν τῇ Διασκέψει κατὰ τῶν Ἰταλικῶν σχεδίων καὶ ὑποστηρίζει ἐκθύμως τὰ Ἑλληνικὰ δίκαια.

— Ἡ ναυτικὴ ἐπίδειξις κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου ἐπίκειται. Πρόκειται αὕτη νὰ εἶνε διεθνής.

— Ἐξ ἄλλου ἐπίκειται γενικὴ ἔφοδος τῶν Μαυροβουνίων κατὰ τῆς Σκόδρας.

— Ὁ Διάδοχος τῆς Βουλγαρίας ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔγινεν ἐπισήμως δεκτὸς τὴν παρ. Τρίτην.

— Ἡ Ἑλληνικὴ διοίκησις εἰς τὰς νέας χώρας κρίνεται ὑπὸ τοῦ ξένου τύπου ὡς ὑπερτερροῦσα τὴν Βουλγαρικὴν καὶ ὡς πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν Σερβικήν.

— Τὸν καλλιτεχνικώτατον στέφανον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐκ πρασίνων καὶ ἀργυρῶν δαφνῶν, κατέθηκε τὴν παρελθ. Τρίτην εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν.

— Φέρει ἀφιέρωσιν: «Γεωργίῳ τῷ Α΄. οἱ Σύμβουλοί Του».

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΙΣ ΠΕΜΠΤΗΝ

Η ΚΟΡΥΤΣΑ

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πάντοτε καλοθελήτρια διὰ τὴν Ἑλλάδα, φιλτάτη καὶ χριστιανικοτάτη καὶ ὀψίπλουτος Αὐστρία, προτείνει εἰς τὴν Πρεσβευτικὴν Συνδιάσκεψιν τοῦ Λονδίνου ὅπως παραχωρηθῇ ἡ Ἑλληνικωτάτη πόλις Κορυτσά, ἡ καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ γενναίου μας στρατοῦ κατόπιν θυσιῶν αἵματος, εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ἡ ὁποία ὅπως ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἐξεπετάχτηκεν ἔξαφνα ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ ξερὸ τῆς Μὶς Διπλωματίας, ἕνας Κορυτσώτης Τουρκαλβανός καὶ βουλευτὴς εἰς τὴν Τουρκικὴν Βουλήν, ὁ Σουλεϊμὰν βέης, λέγει τὰ ἑξῆς σταρᾶτα καὶ στρογγυλὰ λόγια:

— «Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν Κορυτσά, ἡ πόλις ἄλλαξεν ὄψιν ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου. Ἡ τάξις, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀνεξιθρησκεία, ὁ πολιτισμός, ἀντικατέστησαν εὐθὺς τὴν ἀταξίαν, τὰς αὐθαιρεσίας, τὰς διαρπαγὰς καὶ τὴν βαρβαρότητα, Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ σήμερα νὰ φαντασθῇ ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν Κορυτσὰν τῶν μακαρίᾳ τῇ λήξει τουρκικῶν ἡμερῶν».

Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ μπέης λεβέντικα:

— «Τί ζητοῦν νὰ κατασκευάσουν οἱ διπλωμαται. γινόμενοι τυφλὰ ὄργανα τῶν ἀρπακτικῶν ὀρέξεων τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἰταλίας; Νέον ἡφαίστειον εἰς τὴν Ἀνατολήν; Τὸ ξέρουν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Ἀλβανία δὲν ἐπαρκεῖ μόνη της νὰ ζήσῃ ἀνεξάρτητον καὶ αὐτόνομον ζωήν. Δὲν τῆς τὸ ἐπιτρέπει οὔτε ὁ χῶρος, οὔτε ὁ τόπος (δὲν ὑπάρχουν παρὰ καταβράχια εἰς τὴν Ἀλβανίαν), οὔτε οἱ κάτοικοι, οὔτε οἱ ἐθνολογικοὶ καὶ ἱστορικοὶ λόγοι. Ποτὲ ἡ Ἀλβανία δὲν ἀπετέλεσεν αὐτόνομον κράτος καὶ πολὺ-ὀλιγώτερον δύναται ν' ἀποτελέσῃ σήμερα. Προετοιμάζεται ἁπλῶς ἕνας νέος μεζὲς διὰ τὴν Αὐστρίαν, παρόμοιον μὲ τὸν τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ὁ μεζὲς αὐτὸς θ' ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν καὶ τῆς συμμάχου της Ἰταλίας. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατώρθωσαν ν' ἀποσοβήσουν σήμερον κατόπιν ἰλιγγιώδους ἀγωνίας — τὴν εὐρωπαϊκὴν σύρραξιν, — τὸ προπαρασκευάζουν διὰ τὸ μέλλον».

Σὰν καλὰ τὰ εἶπεν ὁ Σουλεϊμὰν βέης, ἀσχέτως μὲ τὴν Κορυτσὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς κρατεῖ σφικτὰ στὰ χέρια της καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τῆς τὴν πάρῃ.

Πελασγὸς

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΕΩΣ ΠΟΤΕ;

Κοντὰ χρόνο εἴχαμε ν' ἀκούσωμε καὶ νὰ δοῦμε ἀνθρώπινο, καὶ πρὸ παντὸς γυναικεῖο, αἷμα νὰ βάφῃ τὰ χέρια τοῦ φονηᾶ.

Εἶνε τὸ δράμα τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος, ποῦ τὸ αἷμα χύθηκε ποτάμι γιὰ νὰ κοκκινίσῃ τὴ μαυρισμένη τάχα τιμὴ τοῦ κακούργου ἀδελφοῦ.

Ἐπὶ τέλους ὡς πότε πιὰ θὰ χάνωνται ζοῦες θὰ καταστρέφωνται σπίτια, θὰ φέρνῃ τὸ θάνατο καὶ θὰ σκορπᾷ τὴ δυστυχία ἕνας καὶ μόνος ἄνθρωπος, ποῦ ἔτσι ἀσυνείδητα κακοχώνεψε τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο ζήτημα καὶ ποῦ κυβερνᾶται ἀπὸ τὰ πάθη του;

Ζοῦμε σ' ἕναν αἰῶνα ποῦ σὲ πολλὰ πράγματα ὑπάρχει κάποια ἀνάπτυξις καὶ κάποια νεωτεριστικὴ ἀντίληψις, μὰ στὰ περισσότερα εἴμεθα πολὺ πίσω καὶ γι' αὐτὸ κάθε τόσο βλέπουμε νὰ ξετυλίγωνται μπροστά μας ὁλόκληρα δράματα καὶ πρὸ παντὸς τιμῆς, ποῦ ἡ ἀντίληψις τοῦ κόσμου ξεπέρασε τὰ νοημά της ὅρια.

Μὲ τὸ τραμπούκικο καὶ μὲ τὸν παλληκαρισμὸ ζητοῦμε νὰ στενέψωμε τὸ δρόμο τῆς καταστροφῆς, ἐνῷ δὲν κάνομε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀνοίγωμε πειὸ διάπλατο.

Ἔρχεται ὁ ἄνδρας ὁ ἰσχυρότερος στὸ χαρακτῆρα, ὁ δυνατώτερος, καὶ μ' ὅλη τὴν αὐτὴ τὴν ἰσχὺ ἀντὶ νὰ πρωσπαθήσῃ νὰ τὴ σώσῃ, νὰ τὴ γλυτώσῃ, τὴ σκοτώνει!

Αὐτὸ λοιπὸν δὲν λέγεται ἀνδρισμός. Εἶνε ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετο καὶ κάτι παραπάνω. Δείχνει ἀνθρωπο ἄξεστο, κτηνώδη, ἀπάνσιο.

Κι' ἂν πάλι δὲν κατώρθωνε νὰ τὴ φέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο, ἂς τὴν ἀφῆσῃ, ἔχοντας πάντα τὴ συνείδησι ἥσυχη, πῶς αὐτὸς ἔκαμε τὸ καθῆκον του, κι' ὄχι νὰ σκορπᾷ μὲ τὸ κακοῦργο χέρι τὸ θάνατο καὶ νὰ χάνῃ τώρα στ' ἀλήθεια τὴν τιμή του, ἀφοῦ γίνεται φονηᾶς.

Γιάγκος Ἀργυρόπουλος

Κατάρα στὸ φονηᾶ

Κατάρ' ! ἀνάθεμα ! χολή !
νὰ πνίξουν τὴ γενειά σου
μαζῆ μὲ σένανε φονιά !
Μά, ὄχι ! Στάσου ! στάσου !

Τώρα ἂν σὲ κρεμάσωμε,
σὲ κόψωμε, πεθάνῃς,
μαζῆ σου ἴσως θάψωμε
ὅ,τι ἔκανες ἢ κάνῃς !

Κάλλιο δεμένος, στὴ ζωή
στὴ φυλακή σου νὰσαι
ἀπ' τὸ πρωὶ σ' ἄλλο πρωὶ
ποτὲ νὰ μὴν κοιμᾶσαι !

Καὶ νὰ σοῦ δίνουν γιὰ νερὸ
κεῖνο ποὖχει τὸ φεῖδι
στὸ στόμα τὸ φαρμακερὸ
καὶ πέτρες γιὰ στρωσίδι.

Τῆς κόλασης μαρτύριο
νὰ μὴ σ' ἀφήσουν ἕνα
γιατὶ θαρρῶ μυστήριο
πῶς κρύβεται σ' ἐσένα.

Καὶ νὰ περνοῦνε ἡ γενῆές
ἀτέλειωτ' ἀπ' ἐμπρός σου
γέροι καὶ νηοὶ, χρηὲς καὶ νηὲς
νὰ φτοῦν στὸ πρόσωπό σου !

Μανσούρα *Σείριος*

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

— *Μὰ, κύριε δόκτωρ, δὲν θέλετε ἀλήθεια νὰ παντρευτῆτε ;*
— *Ὄχι, εὐχαριστῶ....ζῶ ἀλὰ κάρτ.*

*

— *Ἐνθυμεῖσθε κάποτε τὴν παλαιὰ φίλη καὶ συμμαθήτριά σας, τὴν Καίτη ;*
— *Ἀλήθεια τί ἔγινεν αὐτὸ τὸ ζῶον ;*
— *Σύζυγός μου.*

*

Εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆπον.

Ἐκεῖνος : Εἴδες ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἄρρενος εἰς τὰ ἐλάφια πῶς φαίνεται ;

Ἐκείνη : Ἀλήθεια. Τί ὡραῖα κέρατα ἔχουν τ' ἀρσενικά !

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΗΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν ἠχμαλωτίσθησαν 51.000 Τοῦρκοι. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε 17 πασσάδες, 12 ταξιάρχοι καὶ 1220 ἀξιωματικοί. Ἐπίσης περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων 54 000 ἁπλὰ καὶ 620 τηλεβόλα.

Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων εἶνε 64 Γερμανοὶ ἀξιωματικοί, 18 Ρουμάνοι καὶ 6 Βέλγοι.

Η 4η ΜΕΡΑΡΧΙΑ

Ἡ 4η Μεραρχία, ἑδραν ἔχουσα τὸ Ναύπλιον, ἀποτελεῖται ὡς γνωστόν, ἐκ τριῶν συνταγμάτων. Τοῦ 9ου τοῦ Ναυπλίου, συγκροτουμένου κυρίως ἀπὸ Λάκωνας, Ναυπλιεῖς καὶ Κυθηρίους. Τοῦ 9ου τῶν Καλαμῶν, ἀπὸ Μεσσηνίους, καὶ τοῦ 11ου τῆς Τριπόλεως, ἀπὸ Ἀρκάδες καὶ δύο δήμων Μεσσηνίου.

Διοικητὴς της εἶνε ὁ ὑποστράτηγος κ. Μοσχόπουλος, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἐπιτελεῖόν του ἔχει τοὺς κ. κ. Πίσσαν ἀντισυνταγματάρχην τοῦ Μηχανικοῦ, Σκαραλέζζον, Καλογεραν καὶ Δέδεν λοχαγοὺς καὶ τὸν ἰλαρχον κ. Π Μᾶνον.

Διοικηταὶ τῶν τριῶν συνταγμάτων της εἶνε οἱ κ. κ. Κωμάνης τοῦ 8ου. Ἀναγνωστόπουλος 9ου καὶ Ἀντωνιάδης τοῦ 11ου, συνταγματάρχαι.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄.

Σχετικῶς μὲ τὴν χάρξιν τῆς πλατείας καὶ τὴν ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἐδολοφονήθη ὁ Βασιλεύς, ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης διεβίβασεν εἰς τὸν νομάρχην τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον:

«Ἐγὼν φόρον πρὸς τὴν ἄληστον μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Λαοφιλοῦς Βασιλέως Γεωργίου Α΄. ἀποτίων ὁ δῆμος τῆς Θεσσαλονίκης, δι' ἐκτάκτου συνεδρίας τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου παμψηφεὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως χαράξῃ πλατεῖαν καὶ ἀνεγείρῃ μνημεῖον ὡς προσκύνημα αἰώνιον τοῦ ἱεροῦ τόπου ἔνθα τόσον τραγικῶς ἐμαρτύρησεν ὁ ἀείμνηστος Βασιλεύς μας. Ὅθεν παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἐὰν ἐγκρίνητε τοῦτο, ν' ἀποστείλωμεν νὰ σχετικὰ σχεδιαγράμματα ἐς τὸ ἁρμόδιον τμῆμα τῆς Νομαρχίας».

Το περίεργον εἶνε ὅτι καὶ ὁ Δήμαρχος καὶ οἱ περισσότεροι δημοτικοὶ σύμβουλοι εἶνε Μωαμεθανοί, οἱ ὁποῖοι «βάζουν τὰ γυαλιὰ» εἰς ἄλλους Ἕλληνας δημάρχους καὶ δημοτικοὺς συμβούλους.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Ἐπάνω εἰς τὸ γκαρσόνι τὸ ὁποῖον ἐσκότωσε τὴν Χαρίκλειαν Καμβουκίδου, νέαν καλῆς οἰκογενείας, διότι δὲν ἀνταπεκρίνετο αὕτη εἰς τὸν παράφορον ἔρωτά του, εὑρέθη ἡ ἑξῆς ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη εἰς τὴν κόρην τῶν ὀνείρων του:

«Ἀθῆναι 1 Μαρτίου 1913

Ἀχ. Μὴ δίνῃς σημασία στὸν κόσμο οὔτε καὶ στοὺς συγγ νεῖς. Ἀχ. Ἀνάθεμα νὰ εἴχες πατέρα ποῦ μὲ ἔσπειρες. Ἀχ, γλυκειὰ μητέρα μου γιατί μ' ἐγέννησες καὶ μ' ἐρριξες εἰς τὸν φθονερὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος ; Ζηλιάρη λαέ ! Πηγαινετε νὰ κάμετε ἐκκλησίες καλλίτερα καὶ μὴν ἐμποδίζετε τὰ φλογερά πάθη. Πιστεύω ὅτι ὑπάρχει Θεός. Θεέεεε....ρίξε μιὰ ματιά. Ἂς ξήσωμεν ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Χαρίκλεια, ἄχ σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω».

Καὶ παρακάτω τὸ ἰλαρὸν τραγικὸν ὕφος φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον:

«Πενῆντα δύο γράμματα σοῦ ἔστειλα, ἐκτὸς τὸ γράμμα μὲ 22 σελίδες. Ἀ.. ἄχ... Χαρίκλεια. Συχωρεσέ με γιατί μάλωσα μὲ τὸν ἐξάδερφό σας γιὰ εἰς τὴν ἀστυνομία, διότι δὲν ἤξευρα πῶς ἠτὸ πραγματικός. Ἀχ λυπήθηκα πολύ. Ἀχ πῶς μ' ἔρριξες στὰ ἀπλὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τῆς Ἑλλάδος».

Καὶ ἐξακολουθεῖ εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

ΔΩΡΕΑ ΟΜΟΓΕΝΟΥΣ

Εἰς τὴν ἀποσφραγισθεῖσαν διαθήκην τοῦ ἀποθανόντος πρὸ τινος ὁμογενοῦς Σπυρίδωνος Σοβείδου, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὑπηκόου Ρώσσου, σημαντικώτατον ποσὸν διατίθεται ὑπὲρ ἐθνικῶν σκοπῶν.

Πλὴν τῶν κληροδοτημάτων πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, τὰ Νοσοκομεῖα καὶ τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολὴν τῆς Κων)πόλεως, ὁ ἀποθανὼν ἐθνικὸς εὐεργέτης ὁρίζει, ὅπως τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του μετὰ πάροδον δωδεκαετίας διατεθῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ τῆς Ἑλλάδος Στόλου.

Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ στόλου ποσὸν ἀνέρχεται εἰς 4 ἑκατομ. φράγκων.

«ΕΞΩ ΠΡΟΔΟΤΗ»

Χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀκραιφνοῦς πατριωτισμοῦ τῶν νησιωτῶν οἱ ὁποῖοι στενάζουν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς Ἰταλικῆς κατοχῆς εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς:

«Εἰς τὴν νῆσον Σύμην ὑπηρετεῖ κάποιος διδάσκαλος ὁ ὁποῖος ἀποξενωθεὶς παντὸς πατριωτικοῦ αἰσθήματος χρησιμεύει ὡς καταδότης εἰς τὸν Ἰταλὸν διοικητὴν τῆς νήσου πάσης πατριωτικῆς ἐκδηλώσεως τῶν κατοίκων. Τόσο δὲ ἔχει καταπέσει εἰς τὴν συνείδησίν των, ὥστε οἱ μικροὶ μαθηταί του ἠρχισαν νὰ τὸν ἀποδοκιμάζουν.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ἀνωτέρω διδάσκαλος μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, οἱ μικροὶ μαθηταί του τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ γιουχαρίσματα φωνάζοντες συγχρόνως:

— Ἔξω προδότη, ἔξω πουλημένε !

Ὁ διδάσκαλος ἐξηναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ τῆς αἰθούσης μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν.

Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Μέσα εἰς τὴν πατριωτικὴν ἀεικινησίαν του ὁ ἐθνικὸς τραγουδιστὴς Σπῦρος Ματσούκας δὲν ἐλησμόνησε νὰ τραγουδήσῃ λερέντικα καὶ τὸν πεθαμένο Βασιλῆ του. Ἴδου τὸ μικρό του τραγοῦδι:

Προσευχὴ

Διάβαινες κι ἀνασταίνονταν
κι οἱ πεθαμένοι ἀκόμα.
Στὰ βλέμματά σου γιόρταζε
τὸ γαλανὸ τὸ χρῶμα.

Καὶ στῆς καρδιᾶς σου τοὺς παλμοὺς,
Μεγάλε Βασιλῆᾶ
οἱ σκλαβωμένοι ἐλεύθεροι
θὰ κάνουν Πασχαλιά.

Καὶ τώρα ποῦ ἀναπαύεσαι
στοῦ Πλάστη τὴν ἀγκάλη,
βάθθαγε τὴν Ἑλλάδα μας
νὰ γίνῃ πειὸ Μεγάλη.

ΑΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΤΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Φρανκφούρτης» λέγει ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐσκόπευεν ἐξάπαντος τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς πεντηκονταετηρίδος του νὰ στέψῃ τὸε προσφιλῆ καὶ δαφνοστεφῆ υἱόν Του Κωνσταντῖνον Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ παραιτηθῇ τοῦ Θρόνου.

Πρὸς τοῦτο, πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, εἰς τὴν Δανίαν εἶχεν ἀγοράσῃ ἕνα ψαμμώδες κτῆμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπελόγιζε νὰ διέλθῃ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς Του. Πολύκλαυστε Βασιλῆᾶ!

ΤΡΙΤΗ—3—13

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐφονεύθη ἡμέραν Τρίτην, τρίτον μῆνα τοῦ 913—βασιλεύσας ἐπὶ 49 ἔτη, τὰ ὁποῖα ἀριθμοῦμενα δίδουν τὸν ἀρ. 13.

— Ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν τρίτην πρωϊνὴν τοῦ 1913 ἐξῆλθε τὸ «Χαιηδιέ».

— Ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν τρίτην ἀπέθανεν ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ.

— Ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν τρίτην ἐβομβάρδισε τὸ «Χαιηδιὲ» εἰς Δυρράχιον τρία μεταγωγικά.

— Τῇ 13)3)913 ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης ἐκκινήσας διὰ Σόροβιτς ἔμεινε καθ' ὁδὸν ἐξ ἀτυχήματος τοῦ αὐτοκινήτου.

ΠΩΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑΝ

Ὁ συγγραφεὺς Ριχάρδος Μποῦτον δ.δει ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν διεξάγονται εἰς τὴν Ἀλβανίαν αἱ μονομαχιαι. Οἱ ἀντίπαλοι τίθενται ἀντιμέτωποι ἀφοῦ προηγουμένως γίνουν στουπὶ στὸ μεθῦσι. Οἱ μάρτυρες μένουν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Ὁ διευθύνων τὴν μονομαχίαν σερβίρει εἰς ἕκαστον τῶν ἀντιπάλων ρακί. Μὲ τὸ ποτηράκι τοῦ ρακιοῦ στὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὴν πιστόλα στὸ ἄλλο, ἀναμένουν τὸ σύνθημα. Μόλις δοθῇ τὸ σύνθημα, ὁ καθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους φέρει τὸ ρακοπότηρο εἰς τὰ χείλη, τὸ κενώνει εὐθὺς καὶ πυροβολεῖ.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΕΧΙΔΝΗΣ

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἰατρός, ὁ δόκτωρ Σπάντιζιεφ ὡμίλησε μίαν ἡμέραν περὶ ἑνὸς ἐπιληπτικοῦ τοῦ Τεξᾶς, ὁ ὁποῖος ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν του ἀπὸ τὸ δάγκωμα μιᾶς ἐχίδνης. Ὁ δόκτωρ εἶπεν ὅτι τὸ δηλητήριον τῆς ἐχίδνης ἔχει θεραπευτικὰς ἰδιότητες. Ἀργότερα ὁ ἴδιος ἰατρὸς ἀνεκοίνωσεν ὅτι κατώρθωσε νὰ θεραπεύσῃ 110 ἐπιληπτικοὺς δι' ἐνέσεων δηλητηρίου ἐχίδνης.

Ἐπιστολαὶ συνεργατῶν

ΓΕΡΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΥΩΝ

Ἐν τῇ πόλει μας ζῇ ἕνας γέρων ὀνομαζόμενος Γεώργιος Συριτζῆς ἢ Κόρος. Οὗτος πέρυσι συνομιλῶν μὲ συμπολίτας μας περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Παιδιά, ὁρισμένος τοῦ χρόνου θὰ ἔχουμε πόλεμο μὲ τὴν Τουρκία καὶ θὰ τὴν νικήσουμε. Θὰ σκοτωθῇ ὁ βασιληᾶς μας, ἀλλὰ ὁ Κωνσταντῖνος θὰ βασιλεύσῃ καὶ εἰς τὴν Πόλι».

Κυπαρισσία *Γεώργιος Δ.*

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΑΠΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΜΕΤΡΑ ΜΑΚΡΑΝ

Ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς Σμίερερ ἐργαζόμενος ἀπὸ καιροῦ ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς μεταδόσεως φωτογραφιῶν καὶ εἰκόνων διὰ τοῦ τηλεγράφου χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ εὑρῆκε κάτι καλλίτερον ἀφ' ὅτι ἐζήτουν ὅλοι ὅσοι ἐργάζοντο ἐπ' αὐτοῦ τοῦ προβλήματος. Κατόρθωσε νὰ στέλνῃ φωτογραφίας εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀκόμα διὰ τοῦ ἑξῆς συστήματος.

Εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ τηλεγραφικοῦ σύματος μεταχειρίζεται μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν τῆς ὁποίας ὁ φακὸς δίνει νὰ στραφῇ εἰς οἱονδήποτε ἀντικείμενον, ἢ πρόσωπον εὐρισκόμενον πλησίον. Δι' ἀκτίνες τὸν φωτὸς πίπτουν ἐπὶ ἑνὸς καλύμματος τὸ ὁποῖον διαγράφει τὴν λαμβανομένην εἰκόνα εἰς μικρὰ φωτεινὰ στίγματα ποικίλλουσης ἐντασικότητος. Αὐτὰ τὰ στίγματα πίπτουν ἐπὶ μιᾶς εὐαισθήτου πλακὸς ἀπὸ σελήνιον καὶ μεταστρέφονται εἰς ἐναλλαγὰς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Εἰς τὸν ἀποδέκτη τὸ ρεῦμα αὐτὸ γίνεται φῶς ποικιλλουσης λαμπρότητος καὶ δι' ἑνὸς καθρέπτου κατάλληλος τοποθετημένου ἀποτυπώνεται ἡ εἰκὼν ἡ ὁποία διατηρεῖ τὰ μικρὰ τῆς στίγματα ὅπως αἱ εἰκόνες τῶν ξένων ἐφημερίδων.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ γυνὴ φοβεῖται, ὅταν ζῶντας καὶ ἐκδιάπνεν νεκροὺς μεταξὺ τοιαύτης εὐκολίας, ὥστε ὁ ἔρως δι' αὐτὴν κατανὶ νεκροθάπτης αὐτόχρημα.

— Ἡ γυναῖκα διαφέρει τῆς γάτας διότι γάτα εἶνε γυνὴ μὲ οὐρά, ἡ δὲ γυνὴ γάτα χωρὶς οὐράν.

*— Ἡ γυναικεία καρδία ὁμοιάζει πρὸς μαλακὸν σπόγγον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει κεκαλυμμένον τεμάχιον πέτρας ὁ λίθος προκαλεῖ ἐκδορὰς, ὁ σπόγγος τὰς θωπεύει μαλακά, πολὺ δὲ ἀργὰ κατανοεῖς ὅτι διὰ τῆς σπογγιᾶς αὐτῆς σοῦ ἀφαιρεῖθη καὶ ἡ τελευταία σου αἱμ

Ο ΕΛΛΗΝ ΕΜΠΟΡΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΠΟΥ ΕΒΟΜΒΑΡΔΙΣΕ ΤΟ "ΧΑΜΗΔΙΕ,,

Κατέπλευσε πρὸ ἡμερῶν εἰς Πειραιᾶ ἡ «Τριφυλλία» τὸ ἀτμόπλοιον τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα συνεδέθη μὲ τὸν παρόντα πόλεμον, διὰ τὸ καταπληκτικὸν τόλμημα τοῦ πλοιάρχου της, τόλμημα μοναδικὸν ἴσως εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πολέμων.

Ἔνα ἐμπορικὸν ἀτμόπλοιον ἀπεφάσισε ν'ἀντιταραταχθῇ εἰς ἓν ὁλόκληρον καταδρομικόν, τελευταίου τύπου καὶ ὡπλισμένου καθ' ὅλους τοὺς νεωτέρους κανόνας.

ΜΟΛΙΣ ΤΟ ΕΜΑΘΕ

Τὸ ἐπεισόδιον εἶνε γνωστόν.

Εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Μεδούης, εὑρίσκοντο διάφορα Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ἀποβιβάζοντα Σερβικὸν στρατὸν καὶ πολεμοφόδια.

Αἴφνης ἀνηγγέλθη ὅτι τὸ Τουρκικὸν «Χαμηδιὲ» βομβαρδίζει τὸ γειτονικὸν Δυρράχιον.

Ἦτο φανερὸν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔφθανε καὶ πρὸ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου.

Οἱ πλοίαρχοι τῶν ἀτμοπλοίων ἔσπευσαν νὰ προφυλάξουν ὅσον ἠδύναντο τὰ πλοῖα των, ν' ἀποβιβάσουν τοὺς ἑαυτῶν στρατιώτας, καὶ ὅσοι δὲν ἐπρόφθαναν νὰ μετακινηθοῦν τὰ ἐγκατέλειψαν καὶ ἐξῆλθαν εἰς τὴν ξηράν.

Ἕνας μόνον πλοίαρχος ἔκαμεν ἀμέσως διαφορετικὴν σκέψιν.

Ὁ πλοίαρχος τῆς «Τριφυλλίας» κ. Γρηγόριος Νομικός.

Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου του δὲν ὑπῆρχαν εἰμὴ 20 περίπου Σέρβοι στρατιῶται καὶ δύο λοχίαι. Οὐδεὶς ἄλλος, διότι τὸ πλήρωμα εἶχεν ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηράν.

Εὑρίσκοντο ἐπίσης ἐπὶ τῆς «Τριφυλλίας» ὀλίγα πυρομαχικὰ καὶ δύο ὀρειβατικὰ τηλεβόλα λυόμενα.

Ὁ γενναῖος πλοίαρχος παρεκάλεσεν ἀμέσως τοὺς Σέρβους νὰ μένουν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ κανόνια.

Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη τὸ «Χαμηδιὲ» καὶ ἤρχισε σφοδρὸν πῦρ.

Οἱ ἐν τῇ ξηρᾷ εὑρισκόμενοι εἶδαν τότε ἀπροσδόκητον θέαμα.

Ἡ «Τριφυλλία» ἐβομβάρδιζε τὸ Τουρκικὸν πολεμικόν.

Αἱ τέσσαρες πρῶται ὀβίδες της τὸ ἐπέτυχαν καὶ τὸ ἠνάγκασαν ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλ' ἡ «Τριφυλλία» δὲν εἶχε ἀνθρώπους διὰ νὰ κινηθῇ.

Ἐξηκολούθησεν ἐν τούτοις τὸ πῦρ, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν ἐνθάρρυνσιν τοῦ ἡρωϊκοῦ πλοιάρχου, καὶ ἔρριψεν ἐν ὅλῳ 98 βολάς, ἕως ὅτου τὸ «Χαμηδιὲ» ἔφυγεν.

Τὸ πρωτοφανὲς κατόρθωμα, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἐσώθησαν τὰ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς πυρομαχικὰ ἴσως δὲ καὶ οἱ ἐκεῖ εὑρισκόμενοι Σέρβοι στρατιῶται, συνεκίνησε τοὺτους βαθύτατα, καὶ μόλις ὁ ἀνδρεῖος πλοίαρχος ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ξηρὰν τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ φρενητιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ τὸν ἠσπάζοντο καὶ τὸν συνέχαιραν ὅλοι διὰ τὸν ἡρωϊσμόν του.

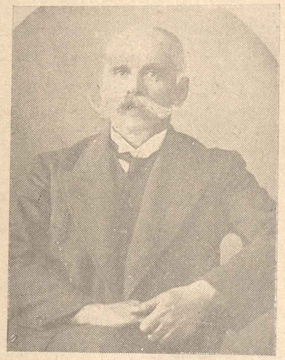

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Α. ΝΟΜΙΚΟΣ

ὁ γενναῖος πλοίαρχος τῆς «Τριφυλλίας»

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Ο ΛΙΜΕΝΑΡΧΗΣ

Εἰς δὲ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου κατεχώρησεν ὁ λιμενάρχης τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τὰ ἑξῆς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ:

«*Ὁ ὑπογεγραμμένος λιμενάρχης τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῆς Μεδούης πιστοποιεῖ ὅτι ὁ κ. Γρηγόριος Νομικὸς πλοίαρχος τοῦ ἀτμοπλοίου «Τριφυλλία» εἶνε ὁ μόνος ὅστις προσέφερε μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Σερβικο-Μαυροβουνιωτικὸν Στρατὸν δεδομένου ὄντος ὅτι κατὰ τὸν βομβαρδισμὸν ὃν ὑπέστημεν παρὰ τοῦ Ὀθωμ. καταδρομικοῦ «Χαμηδιέ», ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του μὲ τὰς διόπτρας ἀνὰ χεῖρας καὶ ἔδιδε διαταγὰς εἰς τὸ ἡμέτερον πυροβολικὸν τὸ ὁποῖον ἐκανονοβάλλης κατὰ τοῦ καταδρομικοῦ ἐκ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου «Τριφυλλία»,*

Ἐπίσης τὸ πυροβολικὸν μας χάρις εἰς τὸν εἰρημένον πλοίαρχον ἔαχε τὰς καλλιτέρας παρατηρήσεις τῆς Διευθύνσεως ἣν ἐλάμβανον αἱ ριφθεῖσαι βολαί.

Τὸ παρὸν κατεχωρήθη εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ Στρατιωτικὸν βιβλίον καὶ καθ' ὃ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ ἀνώτερος εἰς τὸν ἄνω φηθέντα λιμένα κατεχώρησα τὰ ἀνωτέρω ὁ ἰδιος εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ὁ λιμενάρχης τοῦ λιμένος
Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Μεδούης
Νικόλαος Χαϊδούκοβιτς»

«*Ἐπιβεβαιοῦνται αἱ προξενηθεῖσαι ζημίαι παρὰ τοῦ «Χαμηδιέ».*

ΤΟ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ὅταν κατόπιν ἡ «Τριφυλλία» διῆλθε τοῦ Δυρραχίου ὁ κ. Νομικὸς ἔλαβε παρὰ τῆς Δ.Π. τοῦ Μητροπολίτου τὸ ἑξῆς γράμμα:

«† ***Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΣ*** *συγχαίρει τῷ τετιμημένῳ πλοιάρχῳ τῆς «Τριφυλλίας» κ. Γρ. Νομικῷ διὰ τὸν ἡρωϊσμὸν αὐτοῦ κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ «Χαμηδιὲ» βομβαρδισμόν, καθ' ὃν ἐτίμησε τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα, παρασχὼν ἅμα καὶ λαμπρὰν ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς εὐγενεῖς συμμάχους Σέρβους.*

Ἐν Δυρραχίῳ, τῇ 2 Μαρτίου 1913.
† ***Ο Δ. ΙΑΚΩΒΟΣ.***

Ο κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Ὁ πλοίαρχος κ. Γρηγόρ. Νομικὸς εἶνε γνωστὸς εἰς τοὺς ναυτικοὺς κύκλους.

Ἀθλητικοῦ ἀναστήματος, συμπαθοῦς φυσιογνωμίας, ἀληθινὸς θαλασσινός, εἶνε 55 περίπου ἐτῶν, κατάγεται ἐκ Θήρας, ἀπὸ οἰκογένειαν ναυτικήν, εἶνε δὲ ἀδελφὸς τοῦ ἑτέρου διακεκριμένου πλοιάρχου κ. Θεοδοσίου Νομικοῦ, ὅστις ὑπηρετεῖ ἤδη ὡς ἐπίστρατος ἀξιωματικὸς ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς θαλαμηγοῦ «Ἀμφιτρίτης».

Ὁ ἀνδρεῖος πλοίαρχος δὲν ἔσωσε μόνον τοὺς ἐν τῷ λιμένι ἐκείνῳ συμμάχους καὶ τὰ πυρομαχικά των.

Ἔσωσε καὶ τὴν φήμην τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν, ἀποφασίσας, ἕνας ὡπλοῦς ἐμπορο-πλοίαρχος καὶ μὲ μικρὰ κανόνια νὰ βομβαρδίσῃ ἓν πολεμικὸν πλοῖον καὶ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Δ.....

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Μία ἐαΐσκεψις εἰς τὰ Νοσοκομεῖα

Ἀφοῦ ἐπὶ τόσον χρόνον ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ὑπὸ τῶν πολιορκουμένων καὶ πεινώντων Τούρκων τὰ Ἰωάννινα, τώρα ἔχουν μεταβληθῇ εἰς ἕνα μεγάλο Νοσοκομεῖον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον νοσηλεύονται ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι χάριν αὐτῶν, ἐθυσίασαν τὴν ὑγείαν των καὶ τὸ σῶμα των.

Καὶ δὲν ἔχει μείνει δημόσιον ἴδρυμα ἀπ'ὅλα ἐκεῖνα ποῦ στολίζουν τὴν ὡραίαν πόλιν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ στεγάζῃ σήμερον μερικὰς ἑκατοντάδας τραυματιῶν ἢ ἀσθενῶν.

Ἐπισκεπτόμεθα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ὡραῖα αὐτὰ κτίρια, τὴν Σωσιμαίαν Σχολήν, τὸ ἴδρυμα τῶν ἀδελφῶν Χατζηκώστα, θαυμάζοντες τὴν συντελουμένην ἐν αὐτοῖς ἐργασίαν παρὰ τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν νοσοκόμων ἀμφοτέρων τῶν φύλλων. καὶ σταματῶμεν εἰς τὸν Κεντρικόν, τὸ Μέγα Νοσοκομεῖον Ἰωαννίνων, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ πρώην Ὀρφανοτροφεῖον, τὸ ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Σταύρου

Τὸ τί γίνεται ἐδῶ μέσα, εἶνε ἀπερίγραπτον. Ἰατροὶ ὅλων τῶν βαθμῶν, νοσοκόμοι ἄπειροι καὶ μερικαὶ κυρίαι καὶ δεσποινίδες ἀγωνίζονται ὑπὸ τὴν ἄγρυπτον ἐπιτήρησιν τοῦ διευθυντοῦ ἐπιάτρου κ. Λέκα, εἰς ὃν ἔχει ἀνατεθῇ ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δύο ἀνωτέρω Νοσοκομείων, καὶ τοῦ γραμματέως ὑπιάτρου Κ. Μαρίνου ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτὸς πρὸς περίθαλψιν τῶν πεντακοσίων ἀσθενῶν, οἵτινες νοσηλεύονται ἐν αὐτοῖς.

Ἡ ἐπιμελητεία τῶν Νοσοκομείων τούτων ὑπὸ τὸν ἀκάματον ὑπίατρον κ. Καρπούνη καθ' ὅλα τελεία.

Καὶ μέσα εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν κυκεῶνα κάποιος ἀνθυπολοχαγὸς κάθιδρως, ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει τὰς σκάλες, διέρχεται διαρκῶς ἀπ' ἐμπρός μας καὶ εἰς ὅλα εἶνε παρών. Εἶνε ὁ ἰατρὸς κ. Τρύφων Ἀνδριανάκος, ὁ ὁποῖος ἀκούραστος ἔχει ἀναλάβει τὴν διαχείρισιν τοῦ Νοσοκομείου.

Κατερχόμεθα ἐκ τῆς ὀπισθίας κλίμακος εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εὑρισκόμεθα πρὸ δώδεκα μεγάλων σκηνῶν, αἱ ὁποῖαι συμπληροῦν τὸ σύνολο τῶν θαλάμων. Ἐδῶ οἱ πλεῖστοι ἀπολαύουν τῆς λιακάδας ἐξηπλωμένοι εἰς τὸ ὕπαιθρον.

Τέλος μετὰ πάροδον ὀρκετῶν ὡρῶν ἐγκαταλείπομεν τὸ Νοσοκομεῖον, ἀποκομίζοντες τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἰωάννινα — *Ἠλίας Κ. Διαμαντόπουλος*

ΠΤΩΜΑ

Πάρτε σᾶν χιόνι ὁλόλευκα σεντόνια
καὶ δόστε νὰ τὰ κλάψῃ ἡ Ἀφροδίτη
μὲ δάκρυα, ποῦ ἡ καρδιὰ νὰ χύνῃ.
Νὰ στείλῃ τὶς πεντάμορφες νὰ μάσουν
σὲ μέρη Παραδείσια λουλούδια,
χλωμὰ τριαντάφυλλα κι' ἀγιόκλημα λευκό,
νάνε ἀγνὰ σᾶν τὶς ψυχὲς παιδιῶνε,
ποῦ πλάνες παίζουνε καὶ τρέχουν γελαστὲς
στὰ θεϊκὰ τοῦ Παραδείσου περβόλια.
Θέλω μ' αὐτὰ τὸ πνεῦμα νὰ στολίσω,
τοῦ μαύρου τοῦ παιδιοῦ τῆς Ἀφροδίτης,
τοῦ ἔρωτά μου τοῦ λευκοῦ σᾶν κρίνο
καὶ ποῦ σᾶν πεταλοῦδα ἐξεψύχα
στὲς μυροβόλες τῆς Ἀνοίξεως πνοές.

Δ. Καψάλης

ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Η ΗΡΩΙΚΗ 4η ΜΕΡΑΡΧΙΑ

Ὁ Διάδοχος καὶ νῦν Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶχεν ἀποκαλέσει τὴν 4ην Μεραρχίαν «Τουρκοφάγον». Ἀποτελουμένη ἀπὸ γενναίους Ἀρκάδας Ναυπλιεῖς καὶ Ἀργείους ἐπέδειξε μοναδικὴν καὶ ἀξιοθαύμαστον ἀντοχήν. Αὐτὴ πρώτη προήλασε πρὸς τὸ Σαραντάπορον καὶ ἡ δεξιά κυκλωτική της κίνησις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάληψιν τῶν στενῶν τῆς Πόρτας. Μία της ἀκόμη κυκλωτικὴ κίνησις εἰς τὰ Γιαννιτσὰ συνέβαλε σπουδαίως εἰς τὴν ἔνδοξον νίκην τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην διετάχθη νὰ προελάσῃ πρὸς τὴν Φλωρίναν. Ἐβάδισεν ἐπὶ ἑξαήμερον κάτω ἀπὸ βροχὴν καὶ μέσα εἰς τὸ χιόνι καὶ κατώρθωσε νὰ ἐκκαθαρίσῃ τελείως ὁλόκληρον τὸ ἔδαφος ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Μόλις ἔλησεν ἡ Μακεδονικὴ ἐκστρατεία ἔστειλε εἰς τὸ Μπιζάνι ὅπου ἀφοῦ ὑπέστη τὰ πάνδεινα, ἐκ τοῦ φοβεροῦ χειμῶνος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἀριστεροῦ τῆς ἐχθρικῆς παροτάξεως, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὴν πτῶσιν τῶν Ἰωαννίνων.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκλήθη διὰ νὰ λάβῃ μέρος ὡς τιμητικὴ ἀκολουθία εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς ἔφθασε τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευήν. Τὰ ἀτμόπλοια «Ἑσπερία», «Σαλαμινία», «Ἐλπὶς» καὶ «Σοφία» τὴν μετέφεραν ἐκ Πρεβέζης, συνοδευόμενα μέχρι Πειραιῶς ὑπὸ τοῦ θωρηκτοῦ «Ψαρᾶ» καὶ τῶν ἀντιτορπιλλικῶν «Ἱέραξ» καὶ «Νικόπολις».

Μόλις τὸ πλῆθος ἀντελήφθη τὴν ἀποβίβασίν των ἔσπευσεν ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς γενναίους ἐλευθερωτάς. Εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ συγκίνησις ἡ ὁποία ἐπλήρου τὰς καρδίας ὅλων, εἰς τὸ θέαμα τῶν ἀνδρείων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι μαυρισμένοι, σκονισμένοι ἀλλὰ ἀκμαῖοι καὶ θαλεροὶ παρετάχθησαν διὰ νὰ ἐκκινήσουν διὰ τὰς Ἀθήνας. Ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα ἀτελεύτητα ἀποδέχονται τοὺς νικητάς, εἰς τοὺς ὁποίους εἰς ἄλλην περίστασιν καὶ ἐὰν δὲν συνέβαινε τὸ ἐθνικὸν πένθος, θὰ ἐγίνετο σωστὴ ἀποθέωσις.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ στρατὸς τῆς 4ης Μεραρχίας ἤρχισε συγκεντρούμενος κατὰ τμήματα εἰς τὸ Θησεῖον, ὅπου κατηυθύνετο, ἀνερχόμενος ἐκ Πειραιῶς. Μετ' ὀλίγον δέ, ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων καὶ τῶν ζητωκραυγῶν τοῦ συρρέοντος πλήθους, ἐξεκίνησε διὰ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ, Ἀθηνᾶς, πλατειῶν Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας κατευθυνόμενοι, ἄλλοι εἰς τοὺς στρατῶνας τοῦ Πολυγώνου, καὶ ἄλλοι εἰς τὰ Παραπήγματα.

— Καλῶς ὡρίσατε παιδιά!
— Καλῶς τοὺς λεβέντες μας!
— Νὰ ζήσετε ἀντρεῖοι!

Φωνάζει ἔξαλλον ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν τὸ πλῆθος.

— Καὶ στὴν Πόλι μὲ τὸ καλό!
— Ἀμήν! ἀπαντοῦσαν οἱ πολεμισταί.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὅμως τοῦ πλήθους ἦτο ἀπερίγραπτος εἰς τὸ ἀντίχρυσμα τῆς σημαίας τοῦ δου συντάγματος, ἡ ὁποία δὲν εἶχε μείνῃ παρὰ ἕνα ἔνδοξο κουρέλι, κατόπιν τόσων σφαιρῶν καὶ βροχῶν καὶ ἡ ὁποία ὑπερήφανος ἐν τούτοις πάντα, βασταζομένη ὑπὸ εὐσταλοῦς σημαιοφόρου, ἐνθυμίζει τόσας νίκας καὶ τόσους θριάμβους τοῦ Συντάγματος.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογά των δὲν εἴξεύρουν πῶς ν' ἀπαντήσουν εἰς τοὺς θερμοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ πλήθους καὶ προσπαθοῦν νὰ κρύψουν τὴν συγκίνησίν των καὶ τὰ δακρυσμένα των πρόσωπα, ἀντιχαιρετῶντες στρατιωτικῶς.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅ,τι περισσότερον ἐφήλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους ἦτο ἕνας στρατιωτάκος 14 ἐτῶν. Ἠκολούθησε τὸ σύνταγμα ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐκστρατείας, καὶ τόση ἦτο ἡ ἀνδρεία καὶ ὁ ζῆλος τὸν ὁποῖον ἐπέδειξε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, ὥστε δικαίως τοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ φορέσῃ τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου καὶ νὰ φέρῃ τὸν ἀπαιτούμενον ὁπλισμόν.

Μεταξὺ τοῦ χειροκροτοῦντος πλήθους, κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μ. Βρεττανίας ἐθεάθη καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν κ. Στράτος, ὁ ὁποῖος ἔδιδε τὸ σύνθημα εἰς τὰς ἐπευφημίας τοῦ γενναίου στρατοῦ.

ΑΛΛΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας ἐν τῷ μεταξὺ ἀνέρχεται τὸ πυροβολικὸν τῆς Μεραρχίας· τὸ δὲ πλῆθος ἀναστατώνεται ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῶν γενναίων πυροβολητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐθαυματούργησαν εἰς ὅλας τὰς μάχας.

Ἀργὰ τὴν 10ην νυκτερινὴν ὥραν ἀνέρχεται

ΑΘΗΝΑΙ.—Ἡ νεκρικὴ πομπὴ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἀνερχομένη τὴν ὁδὸν Σταδίου

τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τὸ 11ον ἡρωϊκὸν σύνταγμα τῆς ἰδίας πάντοτε Μεραρχίας. Αὐτὸ μὲ τὸ 8ον ἐπρόσφερον ἄφθονον αἷμα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μπιζανίου.

— Ζήτω οἱ ἥρωες τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, φωνάζει ὅλος ὁ κόσμος.

— Ζήτω ἡ Τουρκοφάγος Μεραρχία !

Ἐνῷ οἱ ἄνδρες τοῦ συντάγματος καὶ οἱ ἐφιπποι ἀξιωματικοί του, κατάλευκοι ἀπὸ τὴν σκόνην, μαυριδεροί, ὡραῖοι σὰν κατακτηταὶ περνοῦν ὁλοένα συγκινημένοι ἀπὸ ἐγκάρδιον καὶ αὐθόρμητον αὐτὴν ὑποδοχήν.

Πόσοι δὲν ἔτρεξαν νὰ καμαρώσουν τοὺς ἰδικούς των ποῦ ἐγύριζαν νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι ἀπὸ τὸν πόλεμον, καὶ πόσοι ἄλλοι πάλιν δὲν ἤλθαν νὰναπολήσουν τοὺς σκοτωμένους των καὶ νὰ κλάψουν εἰς τὴν ἀγίαν ἀνάμνησίν των!...

Σ.

Κοσμικὴ κίνησις

Μία ἔκκλησις

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Πατριωτικῆς Περιθάλψεως, δίδουσα εἰς τὸ κοινὸν λογοδοσίαν τῶν πεπραγμένων της, ἐκ τῆς ὁποίας ἐμφαίνεται ἡ πολύτιμος πατριωτικὴ δρᾶσις της, ἀπευθύνεται εἰς τὸ Πανελλήνιον καὶ προσκαλεῖ τοὺς πάντας νὰ ὑποστηρίξουν τὸ ἐθνικώτατον ἀληθῶς ἔργον της. Ἀλλὰ οἱ ἀριθμοὶ ὁμιλοῦν καλλίτερον.

Αἱ παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ εἰσφοραὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν 1.088.227 δρχ. ἐκτὸς 250,000 ἀκόμη εἰσφορῶν ὁμογενῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐιδικῶς τῶν κ. κ. Γ. Ξύδη, Σταμ. Βαφειαδάκη, Ι. Παρμενίδου, Ι. Καζούλη, Δημ. Κάσδαγλη, Στ. Σαλβάγου καὶ Λ. Μ. Καλβοκορέση.

Ἐξ αὐτῶν διετέθησαν : Διὰ χρηματικὰ ἐβδομαδιαῖα βοηθήματα εἰς 7,345 οἰκογενείας καὶ 20,725 ἄτομα 634,233 δρχ. Διὰ συσσίτια 81,600 δρχ. Δι' ἀγοραὶ μαλλίνων διανεμηθέντων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν 67,053 κτλ.

Κατόπιν τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν ἐννοεῖ ὁ καθεὶς ὅτι τὸ ποσὸν ἐξηντλήθη καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ κάμει ἔκκλησιν εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν πολιτῶν.

Ἔχει καὶ ἡ μύτη τὴν ἱστορίαν της

Ἡ μύτη ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της ὑπὸ ἣν κατέχει εἰς τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον, θεωρεῖται λίαν ἐνδιαφέρουσα, ὅθεν μεγάλην σημασίαν δίδομεν εἰς αὐτὴν, παρατηροῦντες τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθός της. Ἐὰν ἐξετάσωμεν καλῶς τῆς μύτες θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὑπερτερεῖ ἀπὸ τὰς τῶν διαφόρων λαῶν κατὰ τὴν ὡραιότητα. Εἶνε τελείως εὐθεῖα εἰς ἴσην γραμμὴν πρὸς τὸ μέτωπον, καὶ δεικνύει τελειότητα χαρακτῆρος, μεγάλην δὲ ἀγάπην εἰς τὰς ὡραίας τέχνας. Γυνὴ ἔχουσα ἑλληνικὴν μύτην καὶ τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἐν ἁρμονίᾳ καθίσταται τύπος ἀληθοῦς καλλονῆς.

— *Ἡ μύτη τῶν Ρωμαίων.*

Ἡ ρωμαϊκὴ μύτη εἶνε διαφόρου τύπου καὶ ἀπαντᾶται συχνότερον εἰς τὸ ἀρσενικὸν φῦλον. Τὸ σχῆμα της ὁμοιάζει πρὸς τὸ ὀετῶδες, εἶνε ὀγκώδεις, εἰς τὸ μέσον δὲ κυρτή.

Τοιοῦτος τύπος φανερώνει ἀπόφασιν, ἐνέργειαν, σταθερότητα, οὐχὶ ὅμως τελειότητα εἰς ἔργον τι.

— *Παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.*

Ἡ ἰουδαϊκὴ μύτη εἶνε ἀξία μικρᾶς περιγραφῆς, κυρτὴ καὶ γνωστὴ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, σχεδὸν ὡραία, πρακτική, διαδεχεται ὡς κανὼν τὸ γένος αὐτό, δὲν διακρίνεται δὲ ἐπὶ εὐφυΐᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον πονηρίαν, ὑποκρισίαν, καρτερικότητα καὶ φόβον φανερώνει ἡ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μωυσέως μύτη.

♣

Ἡ σιμὴ μύτη καὶ πλατεῖα δὲν εἶνε ἀξία ἐνδιαφέροντος, ὅμως ἂς ἀναφέρωμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ αὐτῆς. Ἀπαντᾶται εἰς τὴν φυλὴν τῶν Νέγρων, καὶ οἱ πίθηκοι ἔχουσι τοιοῦτον εἶδος ρινός. Εἶνε πλέον κανὼν ὅτι οἱ ἔχοντες αὐτὸν τὸν τύπον, εἶνε πείσμονες, φιλόνεικοι καὶ ὀκνηροί, μιμοῦνται δὲ θαυμάσια. Ἀναστκομένη μύτη καθιστᾶ τὴν γυναῖκα ὀλίγον θελκτικήν, πολλάκις καὶ πνευματώδη, ἀνὴρ ἔχων τοιαύτην θεωρεῖται σχεδὸν ἄφρων.

— *Ἱστορικαὶ μύτες.*

Ἡ ἱστορία μᾶς παρουσιάζει μύτες πολλῶν διασήμων ἀνδρῶν, αἵτινες εἶνε ἄξιαι ἀληθοῦς περιεργείας.

Αἱ μύτες τοῦ Λυκούργου καὶ Σόλωνος εἶχον μῆκος ἓξ ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἀντίοχον δὲ τὸν VIII βασιλέα τῆς Συρίας ὠνόμασαν «Γυπόν», ἐπειδὴ ἡ μύτη του ἦτο γυποειδής.

Φρειδερίκος ὁ μέγας εἶχε τόσον προεξέχουσαν τὴν μύτην, ὥστε ὁ Λαβατέρ, ὁ μέγας ψυσιογνωμιστὴς ἔλεγε : «Στοιχηματίζω εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόληψίν μου, ὅτι ἐὰν μοῦ ἔδενον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔμενα τελείως τυφλός εὑρισκόμενος ἐν μέσῳ 10.000 ἀτόμων συμπεριλαμβανομένου τοῦ Φρειδερίκου, διὰ μόνης τῆς ἐπαφῆς τῆς χειρός μου ἐπὶ τοῦ προσώπου των θὰ ἐγνώριζον τὸν μέγαν ἄρχοντα».

Ὁ Σαξῆτης, Βάκων καὶ ὁ ἰατρὸς Τζόνσον εἶχον εὑρεῖς ρώθωνας προμηνύοντας δύναμιν σκέψεως καὶ ἀγάπην εἰς τὴν σοβαρὰν μελέτην.

Ὁ Λαβατὲρ ἐφανέρωσεν ὅτι ἡ ὡραία μύτη σημαίνει συνήθως ἐξαιρετικὸν χαρακτῆρα. Ναπολέων ὁ Ι θεωρῆται ὡς παράδειγμα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, διότι ἦτο κάτοχος μιᾶς τελείας ἀγαλματώδους μύτης, πρότυπον χαρακτῆρος.

— *Φόρος μύτης.*

Ἐδῶ θὰ προσθέσω κάτι σπουδαῖον ἢ γελοῖον μᾶλλον. Εἰς πόλιν τινὰ τῆς Σουηδίας οἱ κάτοικοι ἐπλήρωνον διὰ τὴν μύτην των. Ἕκαστον ἄτομον λ. χ. ὑπεχρεοῦτο νὰ δίδῃ 1 πένναν ὡς πρόστιμον διὰ τὴν κυρίαν μύτη του.

Ὡμοίαζε τὸν κεφαλικὸν φόρον τὸν ὁποῖον ἔδιδον οἱ Ἕλληνες εἰς τοὺς Τούρκους ὅτε ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς αὐτούς.

— *Παρατηρήσεις Μίλτωνος.*

Ὁ Μίλτων παρετήρει ὅτι, ὅταν ἡ μύτη ἀτόμου τινὸς κατετρώγετο ὑπὸ φαγούρας, σημεῖον ὅτι θὰ παρεδίδετο εἰς τὴν οἰνοποσίαν.

Περιέργους τινὰς δεισιδαιμονίας ἀπαντῶμεν εἰσέτι σήμερον. Ὡς «μύτη χύνουσα μίαν ἢ δύο σταγόνας αἵματος προμηνύει μετρίαν τύχην, μίαν μόνον σταγόνα ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ρώθωνος, καλὴν τοιαύτην, ἐνῷ ἐκ τοῦ δεξιοῦ εἶνε ἄγγελος ἀσθενείας».

Ἀλεξάνδρεια Δὶς *Ἀλεξ. Κυριαλλίδου*

ΜΑΡΟΥΣΙΑ

33 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Τί ἀπέγεινεν ὁ Οὔγος

Καὶ ὁ Λαμβέρτος, ἀφοῦ διέταξε τὸν Ὠβράδον ὅπως παραλαμβάνον μαζί του δύο ἄλλους εὐγενεῖς ὁδηγήσῃ τὸν Οὔγον εἰς τὴν φυλακήν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱππότου Λαδζουνᾶ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἀνέκρινεν ἐπανειλημμένως ὅλους τοὺς κατηγόρους τοῦ Οὔγου.

Πάντες δ' οὗτοι ἔσπευσαν μιμούμενοι τὸν Λαμπρὸν νὰ καταθέσουν τὰ συκοφαντικώτερα ψεῦδη ἐναντίον τοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποίου τοιουτοτρόπως ἀπεφασίσθη ἡ καταδίκη.

Ἡ ἐξορία τοῦ Οὔγου

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Λαμβέρτος ἀπεφάσισε νὰ καταδικάσῃ τὸν Οὔγον εἰς θάνατον.

Κατόπιν ὅμως χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν συγγενῶν ἀμφοτέρων μετέβαλεν ἀπόφασιν καὶ κατεδίκασε τὸν ἀδελφόν του εἰς ἐξορίαν.

Ματαίως ὁ Οὔγος παρεκάλεσε δι' ἀπεσταλμένων τὸν Δοῦκα, ὅπως τοῦ ἐπιτρέψῃ ν' ἀπολογηθῇ ἐνώπιόν του.

Ὁ Λαμβέρτος ἀποτροπιάζετο καὶ νὰ τὸν δῇ κἄν.

Τόσον ἦτο βέβαιος περὶ τῆς προδοσίας.

Καὶ τοιουτοτρόπως μίαν πρωΐαν ὁ ἀτυχὴς βασιλεὺς εἶδεν εἰσερχομένους εἰς τὴν εἰρκτήν του πέντε ἀπαισίους μισθοφόρους, ὁ ἀρχηγός των ὁποίων τοῦ εἶπε :

— Ἑτοιμάσου, βασιλεῦ, διὰ νὰ ἀποστῇς τὴν τιμωρίαν σου. Ἐλάβομεν ἐντολὴν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος νὰ σὲ ἀπομακρύνωμεν εἰς ἀπόστασιν μηνὸς ἀπὸ τὴν Τοσκάναν. Θὰ ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως.

Καὶ πραγματικῶς ὁ Οὔγος διὰ τῆς βίας ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Φλωρεντίαν καὶ ἐν μέσῳ τῶν μισθοφόρων ἐκείνων, οἵτινες εἰς παντοίας κακώσεις τὸν ὑπέβαλλον, νὰ ἐπιχειρήσῃ μακρὰν καὶ ἐπίπονον πορείαν.

Ὅταν δ' εὑρέθη εἰς ἀπόστασιν μηνὸς ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Τοσκάνας, ἀφέθη ἐλεύθερος.

Ἡ ἐλευθερία του ὅμως αὕτη ἦτο χειροτέρα τῆς προηγουμένης του κατασταστεως.

Ὁ Λαμβέρτος, φοβηθεὶς μήπως ὁ ἀδελφός του εὕρῃ συμμάχους καὶ ἀρχίσῃ πόλεμον ἐναντίον του, ἔστειλε διαφόρους ἀπεσταλμένους εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἰταλίας καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ μὴ παράσχουν οὐδεμίαν βοήθειαν εἰς τὸν Οὔγον, τὸν ὁποῖον ἐχαρακτήρισεν ὡς ἐπικινδυνωδέστατον.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς ἀπὸ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς ἀπεπέμπετο μὲ δυσμένειαν, μυρία: ὑφιστάμενος καθημερινῶς ταλαιπωρίας καὶ ἐξευτελισμούς, τόσους ἐξευτελισμούς, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐμίσησε μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του τὸν αἴτιον αὐτῶν, τὸν σκληρὸν Λομβέρτον.

Ὠρκίσθη δὲ ἐν ἑαυτῷ ὁ Οὔγος ἀποτροπαίον ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις εἶχε καταστῇ ὁ δήμιος τῆς ζωῆς του.

Καὶ ἤρχισε τότε φρικτὸν δράμα, τὸ ὁποῖον ἐν μικρᾷ περιλήψει θὰ διηγηθῶμεν, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν κυρίαν ἡρωΐδα τοῦ δράματός μας, τὴν ὡραίαν Μαρουσίαν.

Ὁ Οὔγος μετεμφιεσθεὶς καταλλήλως, ἐπέστρεψεν εἰς Φλωρεντίαν, ὅπως πραγματικῶς ἤδη σφετερισθῇ τὸν θρόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, φονεύων αὐτόν.

Συνεταιρισθεὶς λοιπὸν μὲ μερικοὺς ἀσυνειδήτους αὐλικοὺς τοῦ Λαμβέρτου, εἰσώρμησε μίαν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ καὶ διέταξε τοὺς ὀπαδούς του νὰ τὸν φονεύσουν.

Ὁ Λαμβέρτος ὅμως ἠθέλησε ν' ἀμυνθῇ καὶ τότε ἀντὶ τοῦ θανάτου ἔπαθε φρικτότερον μαρτύριον.

Οἱ μισοῦντες αὐτὸν αὐλικοὶ τὸν ἐτύφλωσαν χωρὶς ὁ Οὔγος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία τελείως εἶχεν ἀποσκληρυνθῇ πλέον νὰ θελήσῃ νὰ ἐμποδίσῃ.

Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ Οὔγος ἔγινεν ἠγεμὼν τῆς Τοσκάνης.

Ὁ θάνατος τοῦ Οὔγου

Ὅσον ὅμως ἐπροχωροῦσεν ἡ ἡλικία του τόσον ἡ φιλαρχία του ἐπετείνετο καὶ μίαν ἡμέραν ἐπόθησε νὰ σφετερισθῇ καὶ τὸν θρόνον τοῦ ἀνεψιοῦ του Βεραιζέρου μαρχησίου Ἰβρέ.

Οὗτος ὅμως ἐννοήσας τοὺς σκοπούς του κατώρθωσε νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ ἀπὸ τὴν Τοσκάνην καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ καταφύγῃ εἰς Προβηγγίαν ἔνθα ὁ Οὔγος ἀπέθανε τὸ 947 π. Χ.

Τοιοῦτος ὑπῆξεν ὁ μεστὸς περιπετειῶν βίος τοῦ Βασιλέως Οὔγου, τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἀποτόμως ἐκ τῶν δοκιμασιῶν μετεβλήθη ὁ χαρακτήρ.

Ἤδη ὅμως πρὶν νὰ εἰσέλθωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἱστοριογραφίαν τῆς Μαρουσίας, καλὸν εἶνε λύσωμεν μίαν ἀμφιβολίαν, ἡ ὁποία ἀνηφιβόλως κατέχει τοὺς ἀναγνώστας.

Πῶς δηλαδὴ ὁ Οὔγος ἐλησμόνησε τὴν ἐχθρότητά του ἐναντίον τῆς Μαρουσίας καὶ τοῦ Ἀλβερίκου, καὶ ἀντὶ νὰ θελήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ αὐτούς, ἐφρόντισε περὶ τῆς τιμωρίας μόνον τοῦ Λαμβέρτου καὶ τοῦ σφετερισμοῦ τοῦ θρόνου τοῦ μαρχησίου Ἰβρέ.

Ἦτο φυσικοτάτη ἡ διαγωγὴ αὕτη τοῦ Οὔγου.

Ὅταν εἶδεν, εἰς ποίαν θέσιν τὸν ἔφερεν ἡ σκληροτάτη διαγωγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐμίσησεν αὐτὸν παραφόρως καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἰκμσμονήσας, ὅλας του τὰς δυνάμεις κατέβαλεν, ὅπως αὐτὸν ἐκδικηθῇ.

Ἄλλως τε ἡ καρδία τοῦ Οὔγου τελείως πλέον εἶχεν ἀποσκληρωθῇ.

Καὶ ἤδη ἀντὶ ἁπλῆς ἐκδικήσεως περὶ προσκτήσεως καὶ θρόνου ἐφρόντιζε.

Ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς Μαρουσίας μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου δὲν τὸν ἐνδιέφερε πολύ.

Ὁ πόλεμος οὗτος θὰ ἦτο ἐπικινδυνωδέστατος.

Διατὶ λοιπὸν νὰ κινδυνεύσῃ ἄπαξ ἔτι νὰ συντριφθῇ πρὸ μιᾶς ἰσχυρᾶς ἑταίρας;

Δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰ αὐξήσῃ ἐντελῶς ἀκινδύνως τὸ κράτος του ;

Αὐταὶ ἦσαν αἱ ἰδέαι, αἱ ἐπικρατήσασαι παρὰ τῷ βασιλεῖ. Καὶ αἱ ἰδέαι αὗται παρὰ τὰς προσδοκίας του τὸν ὡδήγησαν εἰς οἰκτρότατον ὡς ἰδωμεν θάνατον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἐλευθερία ! Ἐλευθερία !
Βαρὺ θὰ πέσῃ τάστροπελέκι
τὸ δέντρο τὸ ὑπερύψηλο νὰ κάψῃ
θὰ μείνῃ ἐρείπιο, ὡς που τὸ πελέκι
τοῦ χρόνου στὴ λήθη θὰ τὸ θάψῃ.

Δὲν θὰ βρεθῇ κανένας νὰ τὸ κλάψῃ
ἁπλόνει τὴν σκιά του ὅσο στέκει
καὶ δὲν ἀφίνει τὸν ἥλιο γιὰ νὰ λάμψῃ
γιὰ τὰ λολλουδα ποῦ φύτρωσαν παρέκει.

Δὲν θὰ τὸ κλάψουν. Κανεὶς δὲν ἀγαπάει
ὅποιον περήφανα τἀνάστημα στηλόνει
καὶ τοὺς μικροὺς ὁ δυνατὸς περιφρονάει

Κ' ὅταν θἄρθῃ ὁ καιρὸς καὶ θὰ πεθάνῃ,
ὅσοι κατέτρεξε, νικηταὶ αὐτοὶ μόνοι,
δὲν θὰ τἀνάψουν κερὶ οὔτε λιβάνι.

Α. Φοῖβος

Ἀνέκδοτα τοῦ Βασιλέως

Ὁ μισόγιας καὶ τὸ κανέρι

Ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Λεξ εἰς τὸ Παρίσι, ὅταν εἰς ἕνα σταθμὸν ἔζήτησε νὰ μείνῃ μίαν στιγμὴν μόνος, ἀποστείλας τοὺς συνοδοὺς του νὰ τοῦ ἀγοράσουν βιβλία καὶ ἐφημερίδας. Ἔξαφνα μία γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ, εὐροκομένη εἰς ἕνα βιαγόνι τρίτης θέσεως ἑνὸς καταφθάσαντος ἐκείνην τὴν στιγμὴν τραίνου, τοῦ ἐκτύπησε τὸ παράθυρον.

— Ἔ κύριε ! τοῦ εἶπεν. Ἔλα νὰ μοῦ ἀνοίξῃς. Αὐτὴ ἡ παλιόπορτα ἔκλεισε καὶ πρέπει νὰ ἔρχω διὰ ν' ἀλλάξω τραΐνο! Τρέχα, ντέ!.. κουνήσου!

Ὁ Βασιλεὺς ἔτρεξε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ βαγονίου.

— Μιὰ στιγμή, ἐφώναξεν ἡ βιαστικὴ γυναικοῦλα. Βάστα αὐ ὀν τὸ μπόγον καὶ τὸ πανέρι μου καὶ πήγαινε νὰ φωνάξῃς νὰ ἔλθῃ ἕνας λούστρος νὰ μὲ βοηθήσῃ ν' ἀλλάξω βαγόνι.

Ὁ λούστρος ἦλθεν ἐνῷ ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθει νὰ βαστᾷ τὸν μπόγον καὶ τὸ πανέρι.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ συνοδοί του ἤρχοντο εἰς ἀναζήτησίν του καὶ ἔμενον ἐννεοὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίαζεν ὁ ἀοίδιμος Γεώργιος Α' φέρων τὸν μπόγον καὶ τὸ πανέρι τῆς χωρικῆς μέσα εἰς τὸν σταθμόν. Δὲν τὸν ἠνώχλησαν ἐννοεῖται, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὸν εἶδαν ν' ἀγοράζῃ διὰ τὴν ταξειδιώτιδα τὸ εἰσιτήριόν της καὶ νὰ τῆς τὸ δίδῃ χωρὶς νὰ ζητῇ τὸ ἀντίτιμον !..

Ναύπλιον *Θ. Σ. Δημόπ..*

Τὸ κρύσταλλον μὲ τὴν ὑογραφήν του.

Μεταβὰς ποτὲ εἰς Πάτρας ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιφανοῦς Πατριτοῦ, ὅστις δὲν εἶχεν ὁ ἴδιος οἶκον ἀλλ' ἐκράτει τὸ μέγαρον ἐκεῖνο ὑπ' ἐνοίκιον.

Ὁ Βασιλεὺς ἐν ὥρᾳ νεανικῆς εὐθυμίας ἐγράψεν ἐπὶ τοῦ κρυσταλλου τοῦ παραθύρου τὴν ὑπογραφήν του «Γεώργιος Α'», διὰ τοῦ ἀδάμαντος τοῦ δακτυλιδίου του.

Ἅμα ἀνεχώρησεν ὁ Βασιλεὺς ὁ ξενίζων αὐτὸν μετεκάλεσεν ἕνα τεχνίτην καὶ ἀποσπάσας ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ κρύσταλλον τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ὑπογραφήν, τὸ ἔθηκεν ἐντὸς πλαισίου.

Ὁ ἰδιοκτήτης ὅμως τῆς οἰκίας πληροφορηθεὶς τοῦτο ἐνήγαγε τὸν ἐνοικιαστὴν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον ζητῶν τὸ κρύσταλλον τοῦ παραθύρου τῆς ἰδιοκτησίας του.

Ὁ ἐνοικιαστὴς ἐξ ἄλλου διετείνετο ὅτι ἀφοῦ ἀντεκατέστησε τὸ κρύσταλλον, ὁ ἰδιοκτήτης δὲν εἶχεν οὐδὲν δικαίωμα.

Ἡ δίκη ἐξηκολούθησε καὶ θὰ ἐξηκολούθει ἀκόμη ἐὰν ὁ βασιλεὺς μαθὼν τοῦτο δὲν ἐπενέβαινε ἐκφράσας τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ μείνῃ τὸ ἐνυπόγραφον κρύσταλλον εἰς τὴν οἰκογένειαν ἥτις τὸν ἐξένισε καὶ ἥτις τὸ ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ φυλάττει ὡς κειμήλιον.

Π. Φρόν...

ΑΙ ΚΗΔΕΙΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἰδίως τοῖς Ἕλλησιν ἐθεωρεῖτο ὡς ὕψιστον καθῆκον εὐλαβείας τὸ νὰ τιμῶσι μετὰ θάνατον τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους διὰ πανηγυρικῆς κηδείας καὶ τάφων πολυτελῶν. Κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ὁ ἐνταριασμὸς ἐγένετο ὡς ἑξῆς. Οἱ συγγενεῖς ἢ οἱ πλησιέστατοι φίλοι τοῦ νεκροῦ ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ στόμα του, ἐσκέπαζον τὸ σῶμα μὲ μῦρα ἀφοῦ προηγουμένως ἔπλεναν αὐτό, καὶ περιτυλιγμένον ἐντὸς σινδόνης τὸ ἐξέθετον ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἔχον τοὺς πόδας πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένους, καὶ ἐπὶ τινας ἡμέρας ἐπιτάφιοι θρῆνοι ἐψάλλοντο ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ προσκαλουμένων ἐπαμιστριῶν. Μετὰ ταῦτα ἐν πομπῇ καὶ φίλων συνοδείᾳ ὡδηγεῖτο εἰς τὴν πυρὰν, καὶ κατεκαίετο μεθ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων, ὅσα ἦσαν εἰς τὴν ζωὴν ἀγαπητὰ εἰς τὸν νεκρόν. Ἀφοῦ δὲ ἔριπον εἰς τὴν πυρὰν οἶνον, συνέλεγον τὴν τέφραν τοῦ νεκροῦ καὶ τὴν ἔθετον εἰς κάλπην ἢ κύδην ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔρριπτον χῶμα οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ὑψηλὴ σωρός. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς δ' ἔθετο καὶ στήλη, ἐφ' ἧς ἐγράφετο τὸ ὄνομα καὶ αἱ ἀρεταὶ τοῦ νεκροῦ. Τοιοῦτοι τάφοι ὑπῆρχον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, τῆς Μ. Ἀσίας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τῆς Λυδίας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀλυάνου εἶχε περίμετρον 5 σταδίων.

Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἠκολούθει ἐπικήδειον δεῖπνον, καὶ διὰ τοὺς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας καὶ ἀγῶνας πολλάκις. Ἐν γένει ἐπικράτει παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ ψυχὴ τῶν ἀτάφων ἐπλανᾶτο εἰς τὰς ὄχθας τῆς Στυγός καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ Ἠλύσια. Διὰ τοῦτο ἦτο ἱερὸν καθῆκον ἡ κήδευσις καὶ εἰς κατεπειγούσας στιγμὰς ἐνίοτε ἤρκει πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ ἁπλῆ ἐπίρριψις ὀλίγης ἄμμου ἢ χώματος εἰς τὸ σῶμα. Κακοῦργοι ὅμως, δολοφόνοι, προδόται, ἐχθροὶ τῆς πατρίδος, ἀφήνοντο ἄταφοι, βορὰ τῶν κυνῶν καὶ ὀρνέων. Ἐπὶ κηδείας δολοφονηθέντος προηγεῖτο τῆς πομπῆς κλητὴρ τοῦ δήμου, φέρων λόγχην τὴν ὁποίαν ἐπήγνυεν ἐπὶ τοῦ τάφου, ὡς σύμβολον προσκαλοῦν τοὺς συγγενεῖς εἰς καταδίωξιν τοῦ φονέως. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν καλῶν χρόνων τὸ λείψανον ἐτίθετο ἀκέραιον εἰς σωρὸν, πύελον, ληνὸν, δρύτην ἐκ κεράμων ἢ λίθων. Τὰ νεκροταφεῖα ἔκειντο ἐκτὸς τῶν πόλεων. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν εἰς τὸν ἔξω Κεραμεικόν, μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τῆς ἀκαδημίας, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἢ εἰς τοὺς κήπους. Εἰς τὸν τάφον ἐτίθετο συνήθως λύχνος, διὰ γυναῖκας κάτοπτρον, φιάλη ἀρωμάτων, κοσμήματα, φαγητὰ καὶ ἄλλα κτερίσματα ἢ δῶρα εἰς τοὺς νεκρούς.

Μετὰ τὴν κηδείαν ἠκολούθει ἡ νεκρικὴ ἑστίασις, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πενθοῦντες ἔτρωγον, καὶ τὸ μερίδιον τοῦ μεταστάντος.

Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐτελεῖτο θυσία (τὰ τρίτα), ἡ δὲ κυριωτάτη τὴν ἐννάτην (τὰ ἔννατα).

Ἐνδείξεις πένθους ἦσαν τὸ κείρειν τὴν κόμην, τὸ ἀποβάλλειν πᾶν κόσμημα, τὸ φέρειν μέλαν ἱματίον, καὶ διήκουν αἱ ἐνδείξεις αὗται εἰς τὰς Ἀθήνας μέχρι τῆς τριακοστῆς ἡμέρας, ὁπότε ἐτελείωνε καὶ τὸ πένθος. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐτελεῖτο ἡ τελευταία θυσία, καλουμένη τριακάδες.

Εἰς τοὺς ἐν πολέμῳ πεσόντας ἡ κηδεία ἐγένετο ἐπισήμως, παρευρισκομένων κατ' αὐτὴν ἁπασῶν τῶν ἀρχῶν. Ἀπηγγέλλοντο καὶ ἐπιτάφιοι λόγοι εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ στηνόμενα κενοτάφια.

Ἐλευσὶς *Ἀγησίλαος Ε. Λάσκος*

ΔΑΚΡΥ ! — ΕΛΠΙΣ !

Σκύβ' ἡ Ἑλλὰς γονατιστὴ
μὲ ξέπλεχα μαλλιά της
κι' ὁδύρεται μπρὸς στὴ σβυστὴ
μορφὴ τοῦ Βασιλιά της !

Κι' ἐκεῖ ἀπάνω ποῦ πονεῖ
ποῦ δέρνεται ποῦ κλαίει
ἀκούει νὰ βροντοφωνῇ
ἡ Δόξα καὶ νὰ λέῃ :

—Γιὰ Σὲ ἂς εἶν' παρηγοριὰ
ποῦ μόνη δὲν σ' ἀφήνω,
ἡ συμφορά σου 'νε βαρειὰ
μά, νὰ τὸν Κωνσταντῖνο !

(Μανσούρα) *Σείριος*

Ἡ κολυμβήθρα εἰς τὴν ὁποίαν ἐβαπτίσθη ὁ νέος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Η Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ΙΒ' καὶ αἱ Α. Β. Υ. οἱ Πρίγκηπες τῆς Ἑλλάδος παρακολουθοῦντες τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρὸς των Βασιλέως.

ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ Η. Μ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Β' ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἀπὸ φωτογραφίας Δημητρίου Μαρκίδου

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ — ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ — "ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,,

14 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

— Ὁρίστε ἐκεῖ, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. "Ἔχομε νὰ μιλήσωμε προτοῦ ἀρχίσωμε τὸ ἔργον.

Ὁ κύριος Τολβιὰκ ἀφέθη νὰ ὁδηγηθῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον προηγεῖτο τοῦ ἀναπαυτηρίου. Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τὸν ἠκολούθησαν.

— Περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται; ἠρώτησε καταβιβάζων τὸ περιλαίμιον τοῦ παλτοῦ του.

Τότε ἐφάνη τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτεν ἐπιμελῶς, ἀφ' ἧς στιγμῆς κατῆλθε τῆς ἁμάξης.

Ἦτο πρόσωπον ἀνθρώπου σαράντα ἕως σαραντάπέντε χρόνων, πρόσωπον ὁλοσδιόλου θηλυπρεπές, τοῦ ὁποίου τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν μόνον ἐξεφραζον.

Τὸ μέτωπόν του δὲν εἶχε καμμιὰ ρυτίδα, τὸ στόμα του καμμιὰ πτυχή.

Ὁ τετράγωνος καὶ προεξέχων πώγων του μαρτυροῦσε σταθερότητα χαρακτῆρος λίαν ἐνεργητικήν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του δὲν ἦσαν ζωηροί, τὸ δὲ βλέμμα του ἦτο σχεδὸν ἤρεμον.

Ἡ ἐπιδερμίς του ἦτο λεία καὶ λίγο ὑπερυθρόφαιος, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχαν τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν κανονικότητα προτομῆς γλυμμένης ἐπὶ σκληροῦ λίθου.

Ἄλλως τε ὁ Τολβιὰκ ἦτο μετρίου ἀναστήματος, οὔτε χονδρός, οὔτε λεπτός, ἡ δὲ στάσις του δὲν εἶχε τίποτε τὸ ξεχωριστό.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἡ φύσις τὸν ἔπλασεν ἐξεπίτηδες διὰ νὰ ἠμπορεῖ νὰ ὑποκρίνεται μὲ ἐπιτυχία διάφορα πρόσωπα.

Αὐτὸ ἦτο πολύτιμον πλεονέκτημα δι' ἀστυνομικὸν ἀνιχνευτήν, ἦσο πολὺ πιθανὸν ἡ φύσις αὐτοῦ νὰ συνέτειναν εἰς τὸν προορισμόν του.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ὑποψήφιος διάδοχος τοῦ κυρίου Λεκὸκ ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ σύνηθες ἀπαθής.

Οἱ διαπερασταικοὶ ὀφθαλμοί του ἐφαίνοντο ζητοῦντες ν' ἀναγνωρίσουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας καὶ ἡ φωνή του εἶχε τόνον ὀλιγώτερον ὑπόκωφον τοῦ συνήθους, ὅτε ἠρώτησε διὰ ποίαν αἰτίαν τὸν ἔφεραν ἐκεῖ.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ μαντεύσετε; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, τρίβων τὰ χέρια.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ψυχρὰ ὁ διακεκριμένος ἀνιχνευτής. Ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ τῆς κληρονομίας Ὀ-Σολιβὰν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κ. διευθυντὴς μοῦ ἔξήτησε πληροφορίας τὴν περασμένη βδομάδα.

— Καὶ τὴν ὁποίαν θὰ διευκρινήσετε, ἀφοῦ ἀνακαλύψετε τοὺς κληρονόμους, εἶμαι γι' αὐτὸ πεπεισμένος, ἀγαπητὲ μου Τολβιὰκ. Ἀλλὰ πρῶτα πρόκειται γιὰ ἕνα ὁλωσδιόλου διαφορετικὸ πρᾶγμα, καὶ ποτὲ δὲν θὰ βροῦμε καλλιτέρα εὐκαιρία γιὰ νὰ προστρέξωμε στὴν ἱκανότητά σας.

— Ἡ ἱκανότης μου εἶνε στὰς διαταγάς σας.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, γιατὶ πρὸ ὀλίγου βλέποντας νὰ διστάζετε πρὸ τῶν κιγκλίδων, νὰ σᾶς πῶ, φοβήθηκα...

— Τί πρᾶγμα;

— Φοβήθηκα μήπως δὲ θέλατε νὰ μᾶς βοηθήσετε. Φαίνεσθε σὰν ἄνθρωπος ποῦ περπατεῖ σατανικά.

— Δὲν ἀρνοῦμαι ποτὲ καμμίαν ὑπόθεσιν πρὶν τὴν γνωρίσω, καὶ ἀνυπόμονα περιμένω νὰ μάθω ποία εἶνε ἡ ὑπόθεσις ποῦ θέλετε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε.

— Αὐτὸ εἶνε σωστὸ καὶ θὰ..

— Ἐὰν ἐδίστασα λίγο νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ ἅμαξι, αὐτὸ ἔγινε γιατὶ ἀριθμὸς εἰκοσιένα εἶνε βλάκας! Ἀντὶ νὰ διατάξῃ τὸν ἁμαξᾶ νὰ σταματήσῃ στὸ ἄπειρον τοῦ δρόμου, ἤλθε νὰ μᾶς ἀφήσῃ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σιτιοῦ, στὴν ὁποία ἴσως χρειασθῇ νὰ ἔλθω πολλὲς φορές, γιατὶ ὑποθέτω πῶς δὲν μὲ προσκαλέσατε ἐδῶ χωρὶς ἀφορμή. Δὲν ἤθελα νὰ παρατηρηθῶ ἀπὸ τοὺς γείτονας, καὶ ἔμεινα λίγο γιὰ νὰ σηκώσω τὸ γιακὰ τοῦ παλτοῦ μου...

— Ἔχετε πολὺ δίκηο, ἀγαπητέ μου δάσκαλε, καὶ θὰ τὸν διορθώσω αὐτὸν τὸν Πιεδούσην. Ἔπεσε πολὺ αὐτὸ τὸ παιδί. Ἀλλ' ἂς ἔρθουμε στὸ προκείμενο. Πρέπει νὰ ἀκούσατε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κιβωτίου;

— Ποῦ μέσα βρήκανε τὸ πτῶμα γυναικός, ὁδὸς Κορυδαλλοῦ, ἀρχοεῖπε ὁ κ. Τολβιάκ. Ναί, γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἔμαθα κάτι τι χθὲς στὴν ἀστυνομία, ποῦ πῆγα γιὰ τὴν ἀναζήτησι τῶν κληρονόμων τοῦ Ὀ-Σολιβάν... δὲν ξέρω ὅμως τὶς λεπτομέρειες.. Ὡστόσο γνωρίζω πῶς ὑπάρχει ἕνας βουβὸς ἢ ὅτι κάνει τὸν βουβὸ καὶ ἡ ὑπόθεσις μοῦ φαίνεται νάζῃ ἐνδιαφέρον.

Ἀπαγγέλλων τὰς φράσεις ταύτας τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ὡμίλει μὲ προσοχήν, ὅπως εἶχε βαδίσει καὶ εἰς τὴν αὐλήν.

— Πιὸ σπουδαία, ἀπ' ὅ,τι τὴν φαντάζεσθε εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, πρὸ πάντων γιὰ σᾶς, γιατὶ ἀνήκει στὴν εἰδικότητά σας. Εἶνε ὑπόθεσις Ἀγγλική, τοὐλάχιστον ἀπὸ μιά της ὄψι. Θέλετε νὰ τὴν ἀναλάβετε;

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ὁ Τολβιὰκ ἔμεινεν ἀπαθὴς καὶ δὲν ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Λέτε λοιπόν, ἠρώτησε μετ' ὀλίγον, πῶς θὰ λάβετε ἀνάγκην βοηθοῦ;

— Ἀπολύτως. Οἱ ἀριθμοί μας εἶνε ἄξιοι ὅταν πρόκειται νὰ συλλάβουν κανένα δραπέτην τῶν φυλακῶν ἢ κανένα κακοῦργον ἐξ ἐπαγγέλματος, στὴν ὑπόθεσι ὅμως ἀυτὴν ἔχομε νὰ ἐργασθοῦμε στὴν ὑψηλὴ κοινωνία, καὶ αὐτοὶ δὲν ἀξίζουν τίποτε. Ἔχομε ἀνάγκη ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἀνήκει στὸ σπίτι.

— Ἀλλὰ.. ἔχετε τὸν κύριον Λεκόκ... ὅστις μοῦ φαίνεται... ἔχει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα.

— Ὁ κ. Λεκὸκ ἔκαμε τώρα περιουσίαν καὶ δὲν θέλει πειὰ γ' ἀναμιχθῇ σὲ τίποτε.

— Τὸ λέει, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ἔπεφνα τὴ θέσι του;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος μοῦ ὡμίλησε γιὰ σᾶς καὶ θερμὰ μᾶς ἐσύστησε.

— Δὲν πίστευα πὼς ἦταν εὐνοϊκὰ διατεθειμένος γιὰ μένα.

— Ἀπατᾶσθε. Ὁ Λεκὸκ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν, καὶ ἡ ἰδική σας εἶνε ἀδιαφιλονίκητη. Γι' αὐτὸ ἀγαπητὲ Τολβιὰκ, δὲν ἔχετε καμμιὰ ἀφορμὴ ν' ἀρνηθῆτε. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε μοναδικὴ καὶ θὰ ἔχετε ἀπὸ αὐτὴν δόξαν καὶ κέρδη, διότι ἡ ἀμοιβὴ θὰ εἶνε μεγάλη. Λοιπόν, εἰμεθα σύμφωνοι, δὲν εἶνε ἀληθές; Δέχεσθε;

— Προτοῦ σᾶς ἀπαντήσω, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ρωτήσω πρῶτα πρῶτα σὲ ποιὸ σημεῖον τῆς ὑποθέσεως βρίσκεσθε τώρα, εἶπε δι' ὑπεκφυγὼν ὁ Τολβιάκ.

— Θὰ σᾶς δηγηθῶ μὲ δυὸ λέξεις ὅ,τι χρειάζεται νὰ γνωρίζετε, δηλαδὴ θὰ σᾶς κάμω τὴν ἔκθεσιν τῆς ὑποθέσεως. Τὰ λοιπὰ θὰ τὰ δοῦμε μαζύ, διότι δὲν θέλω νὰ ἐπηρεάσω τὰς ἐντυπώσεις σας. Νὰ λοιπὸν τί ξέρουμε: Ἡ γυναῖκα εἶνε ἄγνωστος. Ἡ ἐξέτασις τοῦ πτώματος δὲν ἐχορήγησε καμμία ὠφέλιμο ἔνδειξι καὶ ἀκόμα ζητοῦσαμε τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινεν ὁ φόνος, ὅταν μᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα ν' ἀρήσωμεν ἐλεύθερον τὸν βουβὸ γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσωμε. Αὐτὸς μᾶς ὁδήγησεν ἐδῶ, καὶ ὅταν σὲ λίγο ἐπισκεφθῆτε τὸ σπίτι θὰ δῆτε ὅτι δὲν μᾶς ἀπεπλάνησε. Τώρα γνωρίζετε σχεδὸν ὅσα καὶ ἐγώ. Ἀποφασίσατε,

— Ἀγαπητέ μου δάσκαλε, ἀπήντησεν ὁ Τολβιάκ, μετὰ μικρὰν σκέψιν, δέχομαι, ὑπὸ ἕνα ὅμως ὅρον.

— Θὰ σᾶς δοθῇ ὅ,τι ζητήσετε.

— Αὐτὸ λίγο μ' ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ἐὰν ἀναμιχθῶ στὴν ὑπόθεσι αὐτή, θέλω νὰ ἔχω πλήρη ἐλευθερία...

— Πολὺ καλὰ γνωρίζετε ὅτι ποτὲ δὲν σᾶς παρεμβάλλαμε προσκόμματα.

— Τὸ ξέρω, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχω ἀνάγκη εὐρυτέρας ἐλευθερίας. Τὴν ὑπόθεσιν ἀντελήφθηκα ἀπὸ ξεχωριστὴ ἔποψι καὶ θέλω νὰ ἐπιληφθῶ αὐτῆς μόνος καὶ ὅπως ἐγὼ τὴν καταλοβαίνω.

— Δὲν ἔχουμε καμμιὰ δυσκολία ὅσο γι' αὐτό.

— Οἱ ὑπάλληλοί σας θὰ κάμνουν ἐκεῖνο ποῦ ἐγὼ θὰ τοὺς διατάττω καὶ τίποτε περισσότερο. Δὲ θὰ μὲ ρωτήσετε ποτὲ διατὶ ἐνεργῶ κατ' αὐτὸν ἢ κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, καὶ δὲν θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ποτὲ νὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ ἢ ἐκείνου τοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἐγκρίνω. Μὲ δυὸ λόγια, θὰ εἶμαι κύριος ἀπόλυτος τῆς διευθύνσεως τῶν ἐρευνῶν.

— Πόσος καιρὸς σᾶς χρειάζετε, κατὰ τὴν κρίσιν σας, διὰ νὰ τελειώσετε αὐτάς;

— Ἕνας μῆνας. Ἐὰν σ' ἕνα μῆνα δὲν σᾶς παραδώσω τὸν δολοφόνον μ' ὅλα τὰ πειστήρια διὰ τὸ Κακουργοδικεῖον, θὰ παραδώσω τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

— Πολὺ καλά, ἀγαπητὲ Τολβιάκ. Ἤβρα τὴ γνώμη τῶν προϊσταμένων μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιδοκιμάσουν τὴν μεταξύ μας συμφωνίαν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶσθε ὁ ἀρχιστράτηγος. Ἐγὼ δὲν ἔχω πειὰ παρὰ νὰ σᾶς δώσω πληροφορίας, καὶ θ' ἀρχίσω μὲ κάτι τι τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐλᾶτε μαζύ μου, προσέθεσεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, λαμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ Τολβιὰκ καὶ ὁδηγῶν αὐτὸν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

ΙΣΤ'

Ἡ θύρα τοῦ ὀψοφυλακείου ἦτο ἀνοικτὴ καὶ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον ὅπερ παρεπήρησεν ὁ Τολβιάκ, ὅταν ἔθεσε τὸν πόδα ἐντὸς τοῦ ἐστιατορίου, ἦτο τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχοῦς ἐμπόρου, ὅπερ ἐκειτο μὲ σπασμένον κρανίον καὶ αἱμόφυρτον ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Ὁ κ Τολβιὰκ ἦτο ἐντελῶς κύριος ἑαυτοῦ. Ἡ ἀταθὴς φυσιογνωμία του δὲν ἐξέφρασεν, ἀφότου εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, οὔτε φόβον, οὔτε ἐνθουσιασμόν, οὔτε ἔκπληξιν, οὔτε οἱανδήποτε ἄλλην συγκίνησιν.

Καὶ ἐν τούτοις, ὅτε εὑρέθη αἴφνης πρὸ τοῦ οἰκτροῦ τούτου θεάματος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγχρατήσῃ νευρικὴν ταραχήν, εἰς δὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας ἐφάνη ὅτι ὠχρια ἐλαφρῶς.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπεν οὗτος μειδιῶν, ἠμπορεῖ νὰ ὁρκισθῇ κανεὶς ὅτι ἡ θέα τοῦ πτώματος σᾶς κάμει αἰσθησιν. Ἂς λέγουν λοιπὸν ἀκόμη ὅτι ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος σκληρύνει τὴν καρδιά. Ἐν τούτοις, ὁμολογῶ, ἀγαπητὲ μου Τολβιάκ, ὅτι δὲν σᾶς ἤξερα τόσο εὐαίσθητο. Σὰν αὐτὸν εἴδαμε πολλοὺς καὶ σεῖς καὶ ἐγώ... καθὼς στὸ δωμάτιο τῆς ὁδοῦ Σαβῶ.. τὴν μητέρα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ σφαγμένα, στὴ θέα των ἐγὼ ἐφρικίασα, ἐνῷ σεῖς ἐμείνατε ἀπαθής... καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ μέρες ἀνακαλύπτετε τὸν φονηᾶ.. Ἂς ἐλπίσωμε πῶς τὴ φορὰ αὐτὴ θὰ τὸν ἀνακαλύψετε ἐπίσης γρήγορα... ἂν καὶ κατ' ἀρχὰς συνεκινήθητε ὀλίγον.

— Συνεκινήθην ἐξ εὐχαριστήσεως μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Τολβιάκ, ὅστις εἶχεν ἤδη συνέλθει. Μόνον τὸ ἕνα μέρος τῆς ὑποθέσεως ἐγνώριζα καὶ εὕρισκα αὐτὴν σκοτεινήν, ἀλλὰ νὰ ἀποκάλυψις ἡ ὁποία τὴν διαφωτίζει. Ἡ ἀπόδειξις τῆς ταυτότητος τοῦ δευτέρου αὐτοῦ πτώματος θὰ εἶνε εὐκολωτέρα τοῦ ἄλλου.

— Ὀρθόν, φίλε μου. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ, εἶνε ἕνας τίμιος ἔμπορος τοῦ τμήματος, ὅστις εἶχε τὴν ἀευχὰν νὰ συνδεθῇ μὲ ἀθεμίτους σχέσεις μὲ τὴν οἰκοδέσποιναν. Αὐτὸ εἶνε φῶς φανερόν. Ξέρετε τ' ὄνομά του;

— Ναί καὶ ὁ συνάδελφός μου μάλιστα τὸν ἐγνώριζεν καὶ ἐξ ὄψεως. Εἶνε ἕνας Λερί, ἔμπορος πανικῶν καὶ κάθεται στὴ πλατεῖα τοῦ Πανθέου.

Ὁ Τολβιὰκ τίποτε δὲν ἀπήντησεν.

Ἐφαίνετο νὰ σκέπτεται ἐπὶ τῆς νέας ταύτης πληροφορίας.

— Καὶ κεῖνο ποῦ εἶνε ἄξιον σημειώσεως, ἐπανέλαβεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, εἶνε ὅτι δὲν τοῦ ἔκλεψαν τίποτε, γιατὶ ἔχει ἐπάνω του τὰ κοσμήματά του. Ἠμποροῦμεν μάλιστα νὰ βεβαιωθῶμεν δι' αὐτὸ καλλίτερον, προσέθηκε λαμβάνων τὸ χαρτοῦλάκιον, τὸ ὁποῖον ἐξήγχετο κατὰ τὸ ἡμισυ ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ νεκροῦ. Νά! τί σᾶς ἔλεγα! δύο χιλιόφραγκα χαρτονομίσματα, ἕνα τῶν πεντακοσίων καὶ τέσσερα τῶν ἑκατό. Τὰ χρήματα μένουν ἄθικτα· ἂς παρατηρήσωμεν τὰ ἄλλα χαρτιά, ἀφοῦ τὸ ἀνοίξαμε... λογαριασμοὶ ἐξοφλημένοι... ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ὄνομα Κάρολος Λερέ... Μία ἐπιστολή... ὁ χαρακτὴρ εἶνε γυναικεῖος...

— Νὰ τὴ δῶ, εἶπε ζωηρὰ ὁ Τολβιάκ, ἁπλώνοντας τὸ χέρι.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

Κυρία μεσήλιξ καλῆς οἰκογενείας καὶ μὲ λαμπρὰς συστάσεις ζητεῖ θέσιν Οἰκονόμου ἢ συνοδοῦ εἴτε ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ εἴτε ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. Πληροφορίαι εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς «Ἑλλάδος» ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Π. Φ.

Μασσάζ, καθ' ὅλας τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης. *Αἰμιλία Βραχλιώτου*, Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἱπποκράτους 40 Γ.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἑβδομήντα χιλιάδες ὠμοὶ ἐνδύματα ὑφάσματα. — Πόσα μονογράμματα; — Τὰ εἰς -ότερος καὶ -ότατος.

Τὰ ἐσώσημα ἐνδύματα καὶ τὰ βεστιάρια τῶν ἠδοποιῶν.

Τὸ πένθος τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν κηδείαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου δὲν ἀξίζει μόνον περιγραφάς. Ἀλλὰ ἀδιαι καὶ ἀφορμὴν νὰ γίνωμ γύρω ἀπ' αὐτὸ καὶ ἕνα πλῆθος παρατηρήσεις, στατιστικαί, περίεργοι συγκρίσεις καὶ κρίσεις.

Ἕνας Ἀμερικανὸς θὰ εὕρισκε πολλὰ ἄξια παρατηρήσεως πράγματα καὶ θὰ κατήρτιζεν ἐπάνω εἰς τὸ πένθος ἕνα πλῆθος στατιστικάς, πενθίμους καὶ χαρακτηριστικὰς τῆς λύπης τῆς πρωτευούσης, ἀλλὰ πρωτοτύπους καὶ περιέργους.

60 Χ ΛΙΑΔΕΣ ΠΗΧΕΙΣ

Παρατηρήσατε τὸν στολισμὸν τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὴν λευκὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν εἰς Βορείαν σκοτεινὴν πόλιν τῆς Γερμανίας ἢ τῆς Ἀγγλίας. Ἐκρίνατε ὅτι ὁ στολισμὸς αὐτὸς εἶνε πρωτότυπος διὰ τὰς Ἀθήνας, ἐπιδλητικός, ἀξιοπρεπής κτλ. Ἀλλὰ ἐσκεφθήκατε νὰ κάμετε μερικὰς στατιστικὰς παρατηρήσεις ἐπ' αὐτοῦ;

Ἐξητάσατε—ὡς θὰ ἔκαμνεν ἕνας Ἀμερικανὸς στατιστικὸς—πόσαι πῆχεις μαύρου ὑφάσματος ἐξωδεύθησαν διὰ τὸν στολισμὸν αὐτόν; Ἐξητάσατε πόσοι πῆχεις μάλλ ὑφασμα ἐξαπανήθη διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν;

Ἀκούσατε λοιπὸν μίαν πρόχειρον στατιστικήν.

Διὰ νὰ τὴν καταρτίσωμεν ὑπολογίσαμεν μὲ ἀναλογίας καὶ ἐλάδομεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξωδευθέντα ἐκ τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ποσὰ ὑφασμάτων.

Καὶ ἰδοὺ εἰς ποίους ἀριθμοὺς περίπου κατελήξαμεν.

Διακόσμησις τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 13,000 πῆχεις μαύρου ὑφάσματος.

Διακόσμησις ὁδοῦ Σταδίου 12.000 πῆχεις

Ὁδοῦ Αἰόλου 10,000 πῆχεις.

Διακόσμησις τέλος τῶν ἄλλων ὁδῶν ἐν συνόλῳ 20,000 πῆχεις.

Οὕτως ἐξωδεύθησαν 55 χιλιάδες πῆχεις μαύρου ὑφάσματος διὰ τὴν διακόσμησιν τῆς πόλεως.

Τὸ δὲ μάλ ὕφασμα πόσον τάχα νὰ εἶνε τὸ ἐξοδευθέν;

Τὸ ὑπολογίζομεν ἐξ 5.000 πῆχεις.

Ἔτσι σύνολον 60,000 πῆχεις ὑφάσματος.

ΔΗΛΑΔΗ;

Δηλαδὴ—ἂν θέλετε πλέον χειροπιαστά—ἂν τὰ ὑφάσματα αὐτὰ ἐτίθεντο κατὰ γραμμὴν εὐθεῖαν θὰ ἔπθανον εἰς μῆκος ἑξαπλάσιον ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Καὶ μία ἄλλη χειροπιαστὴ Ἀμερικανικὴ στατιστική: Ἂν μὲ αὐτὸ τὸ πένθιμον ὕφασμα κατεσκευάζοντο ἐνδυμασίαι ὁλόκληροι ἀνδρικαί, θὰ ἐγρειάζοντο δι' ἑκάστην 8 περίπου πῆχεις ὑφάσματος. Δηλαδὴ μὲ τὰς 60,000 πῆχεις θὰ ἐνεδύοντο 7,500 ἄνθρωποι! Μία ὁλόκληρος πόλις!

Ἀλλὰ ἡ σατιστικὴ αὐτὴ εἶνε μόνον φανταστική, διότι τὸ ὕφασμα αὐτὸ δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ δι' ἀνδρικὰ ρούχα.

Τὸ περισσότερον εἶνε σατὲν καὶ ὀλίγαι χιλιάδες πῆχεις εἶνε φόβρα!

Ἐπομένως ὅλη ἡ συγκριτικὴ αὐτὴ στατιστική μας εἶνε χτισμένη στὸν ἄμμο.

ΠΟΣΑ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑΤΑ;

Ὑπολογίσατε ἀκόμη πόσα στέμματα, ἐθνόσημα καὶ βασιλικὰ μονογράμματα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ἐπάργυρα καὶ ἐπίχρυσα καὶ λευκὰ ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὴν διακόσμησιν;

Κατὰ τοὺς μετρωτέρους ὑπολογισμοὺς αὐτὰ ἀνέρχονται εἰς 6.500 περίπου.

ΤΑ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΘΕΤΙΚΑ

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ διακόσμησις, αἱ δεκάδες χιλιάδων πῆχεων ὑφάσματος μαύρου, αἱ χιλιάδες τῶν πήχεων ὑφάσματος μάλ, αἱ χιλιάδες τῶν στεμμάτων καὶ μονογραμμάτων, αἱ μεγάλαι ποσότητες τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κροσσῶν, αἱ ἐργασίαι τόσων ἐργατῶν, οἱ ξύλινοι σκελετοὶ διὰ τὴν διακόσμησιν μερικῶν οἰκιῶν, τὰ ἑκατομμύρια τῶν καρφῶν καὶ καρφίων, ὅλα αὐτὰ ποῖον ἔφεραν ἀποτέλεσμα;

Τὸ ἴδατε. Γενικῶς ἐπιδλητικώτατον.

Ἀλλὰ εἰδικώτερον; Ἀλλὰ συγκριτικώτερον;

Ἰδού. Εἰς παρατηρητὴς συγκρίνων ἔκαμε τὸν ἑξῆς πίνακα ἀπὸ ἐπίθετα συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά.

Ἡ βαρυτέρα πένθιμος διακόσμησις εἶνε ἡ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἡ ἁπλουστέρα: τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου.

Ἡ Ἑλληνικωτέρα: τοῦ Δημαρχείου.

Ἡ ρυθμικωτέρα: τῆς Ἀθηναϊκῆς Τραπέζης.

Ἡ μικροτέρα: τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Ἡ ἀσημαντοτέρα καὶ ἐλαφροτέρα: τοῦ Ἀρσακείου, (καὶ ἂς εἶνε τὸ βαρύτερον κτίριον τῶν Ἀθηνῶν).

Ἡ καλαισθητικωτέρα: Ἡ Ἑνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Ποίου ὅμως; Α! αὐτὸ δὲν θὰ γραφῇ, διὰ νὰ γνωσθῇ ἀπὸ τὰς συζητήσεις.

Ἡ ἀκαλαισθητοτέρα: Τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἡ προϊμοτέρα: Τοῦ ἀνθοπωλείου Α. Τσούτσου.

Ἡ ὀψιμοτέρα (ἐκ τῶν ὑπουργείων): Τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἂν καὶ αὐτὴ ἔγινε διὰ δευτέραν φοράν.

Ἡ κουρελιασμενοτέρα: Ἑνὸς μπαλωματάδικου.

Ἀποτελεῖται δὲ αὐτὴ ἀπὸ μίαν κουρελιασμένην σημαίαν καὶ ἀπὸ δύο κατεσχισμένες εἰκόνες.

Καὶ τὰ εἰς—ότερος καὶ—ότατος ἐξακολουθοῦν...

Δεικνύουν δὲ αὐτὰ πόσα περίεργα πράγματα μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ μία πένθιμος διακόσμησις αὐθόρμητος, ἡ ὁποία δὲν πηγγάζει ἀπὸ καμμίαν ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ ἴσια ἀπὸ τὴν καρδιὰν τοῦ καθενός.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΕΝΔΥΜΑ

Καὶ τώρα μετὰ τὴν διακόσμησιν, ἂς ἐξετάσωμεν καὶ τὴν πένθιμον ἐπίσημον ἀμφίεσιν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ περίστασις αὐτὴ μᾶς ἀπέδειξεν ὅτι αἱ Ἀθῆναι δὲν στεροῦνται ἐπισήμων ἀμφιέσεων!

Αἱ ρεδιγκότες, τὰ φράκα καὶ τὰ ψηλὰ καπέλα ἔπαιξαν καλὰ τὸν ρόλον τῶν κατὰ τὸ Βασιλικὸν πένθος.

Ἰδίως ψηλὰ καπέλλα ἐξωδεύθησαν ἀρκετά, κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν ἐμπόρων, καίτοι εἶνε ἀρκετὰ ἀλμυρά!...

Παρετηρήθη δὲ μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ὅτι τὸ ψηλὸ καπέλλο πλησιάζει νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τῆς μόδας, ὅπως εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ ἂς ἔχει ἐδῶ τετραπλασίαν περίπου τιμὴν παρὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Οὕτω ἐθεάθησαν πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ μὴ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, φέροντες ψηλὰ καπέλλα εἰς τοὺς δρόμους καὶ καθ' ὥρας ἀσχέτως πρὸς ἐπισήμους τελετάς.

Αὐτὸ εἶνε ἕνα σημεῖον ἀρχῆς ἐπικρατήσεως καὶ ἐδῶ τῆς μόδας τοῦ ψηλοῦ καπέλλου, ἡ ὁποία θὰ εἶνε πολὺ περίεργη διὰ τὸν τόπον μας!

ΤΑ ΔΕ ΦΡΑΚΑ;

Τὰ δὲ φράκα, αἱ ρεδιγκότες καὶ τὰ ἐπίσημα ἐν γένει ἐνδύματα παρηγγέλθησαν ἀφθόνως κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Ἀρκετὰ μὲν, ὀλιγότερα ὅμως τῶν ψηλῶν καπέλλων.

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐχρησιμοποιήθησαν καὶ μερικὰ δανεικά.

Φίλος ἀκριτόμυθος μᾶς ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς περίεργον. Δὲν θέλομεν ὅμως νὰ ἔχομεν εὐθύνην περὶ αὐτοῦ.

Μᾶς εἶπεν, ὅτι τὰ βεστιάρια τῶν θεασαρχῶν καὶ ἠθοποιῶν, τὰ ὁποῖα τώρα εὑρίσκονται εἰς ἀρχίαν, ὑπέστησαν ἀρκετὰς ἐπιθέσεις. Καὶ μάλιστα φαίνεται ὅτι προυμιάτατα μερικοὶ ἠθοποιοὶ παρέδοσαν εἰς φίλους των τὰ μέσα αὐτὰ τῆς ἐπισήμου παραστάσεως!

Ἐν τούτοις ὅμως καὶ πάλιν φράκα ἔλειψαν, ὡς καὶ ρεδιγκότες. Οὕτω κατὰ τὴν λειτουργὶν συνοδείαν τῆς Βουλῆς καθ' ἣν ἔδοκε τὸν ὅρκον ὁ νέος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔλειψαν μερικοὶ Βουλευταί, ὄχι ἐφάπαξ ἀπὸ ἄλλους λόγους, ἀλλὰ λόγῳ τῆς σημειώσεως τοῦ προγράμματος: «Ἐν ἐπίσημῳ στολῇ».

Ἀπενοντίας ὅμως δύο βουλευταὶ Ἀγραφίδιος, οἱ κ. κ. Γκλάβας καὶ Δογάνης λαμπρότατα καὶ ἀφελέστατα ἔφερον τὰ ἀνοικτόχρωμα σ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης ἀφήγησις ἰραυματίου εἰς ἰὴν εὐβωνικὴν γλῶσσαν

14 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Κάϊκα οὐ ἔρμους κὶ πήδα ὧς τοὺ νταβάνι.
— Λουκαντιέρη, φνάζου.
— 'Αμέσσσα, λιέει κι' ἔρχιτι δρουμαίους.
— Οὐρὲ λουμπουδὺτ' μὶ φαρμάκουσις.
— 'Αϊ !
— Βιβαίους κιρατᾶ τρέχα γιὰ τοὺ γιατρό.
— Δὲν πάου.
— Τρέχα οὐρὲ θὰ πιθάνου ἀφλότμου πιδὶ οὐ ἔρμους ἀδόξους.

Κὶ σὰ δὲν ἤθλι νὰ πάῃ τρίχου κὶ βγαίνου ὄξου κὶ βάζου τσ' φουνὲς κὶ μτήχνου τοὺ ρέκου.

— Τριχάτι οὐρὲ ντουτόροι, οὐρὲ γιατρουλόοι τριχάτι γιατ' πθαίνου. Μὶ φαρμάκευσι οὐρὲ οὐ λουκαντιέρης.

Μαζεύκτι ἀμέσους κόσμους κὶ λαός. Μὶ βάζουν ἀπάν σὶ μιὰ τάβλα κὶ μὶ τραβᾶν στοὺ γιατρουλουγιό.

Μὶ ξιτάζουν ἀποὺ δῶ, μὶ ξιτάζουν ἀποὺ κεῖ κὶ μτήχνουν τὰ γέλοια. Γίνουμι ἰγὼ ἔξου φρινῶν.

— Οὐρέ, λιέου, σκληρουκάρδιοι, ἰγὼ πιθαίνου κὶ σεῖς γιλάτι ;
— Ὅτι δά, μ' λιέει ἕνας φαρμακουλόγους.
— Οὐρὲ φαρμακώθκα, ἀνακράζου σὰ δουλικὸ ἰρουτιυμένου.

Μ' δίνουν τότινις αὐτοῦνοι ἕνα μαζτοῦνι κὶ πλένου τοὺ στόμα μ' κὶ τρέχου αὐθουρεὶ κὶ βγαίνου ὄξου κὶ βρίσκου τοὺ Πλιακούρα τοὺν ἀφαλουκουμένου λιγουμένου στὰ γέλοια.
— Οὐρ' δὲ συγκινῆσι, τ' λιέου.
— Μουρὲ μαύρι μ' τί νὰ συγκινηθοῦ μ' λιέει, ποῦ δὲν ἤταν ἰκείνου διλητήριγιου.
— 'Αμ' δὰ σὰν τί ἤτανι ;
— Οὐρικτικό.
— Τί οὐρικτικὸ οὐρέ ;
— Οὐγρουπαϊκό.
— Ἄϊ.
— Βιβαίους.
— Μανούλα μ' κὶ Μαριγούλα μ' λιέου, πῶς μᾶς κατάντσι ἡ Οὐγρώπ' ἡ ἀφλότιμ.

Κὶ ξικινάμι ἔπτα κὶ τραβάμι στοὺ κατάλημα δπ' τρῶμι γι' ἀντιψύχι μία καραβανούλα φασλάδα. Κὶ σὰν ἔρχιτι τοὺ ἀπουγιουματάκι τραβάμι μιὰ βουλτίτσα μπᾶς κι' ἀνακαλύψουμι πθινὰ τὰ κουρίτσα. Προυσέχουμι ἰφνιδίους κὶ γλιέπουμι ἐντὸς ἑνὸς μαγειρείου τοὺν Κιφαλλουνίτη τοὺ λουμπουδὺτ' νὰ φουφᾶῃ μαστίχα.
— Ἄϊ, λιέου κὶ τοὺν τσάκουσα.
— Στάσ', οὐρὲ φνάζ' ἡ Πλιακούρας.
— Τί οὐρέ.
— Νὰ τοὺν παρακουλουθήσουμι.
— Ἰεξόχους θαγμάσιου.
— 'Αμ' δὰ τί νόμσις.

Κι πιριμένουμι μαζὺ στὴ γουνία κὶ βγαίνει σὶ λίγου αὐτούνους κὶ τραβαι σὰ 'πᾶν ἀνάμισα στὰ στινά. Χέρ' πουδάρ ἡμεῖς τοὺν ἔχουμι ἀποὺ κουντά.

— Βοήθισι Παναγίτσα μ', λιέου μὴ γένῃ φουνικό !

Κὶ σὶ λίγου τοὺν γλιέπουμι τοὺν ἀφλότμου νὰ μπαίνῃ σὶ μνιὰν αὐλή.
— 'Ιδῶ εἶν' λιέου.
— Τσοὺ πιάκαμι, φνάζ' οὐ Πλιακούρας.

Κὶ παρυθὺς ἀνιν χρουνουτριβῆς οὐρμάμι ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἀρχινάμι στοὺ γροθουλόιμα τοὺν μαειρου τοὺν τράγου, τοὺν Κιφαλλουνίτη, τοὺν ξαπλώνουμι κάτου ἀνακούκουρδα σαλτάρουμι στὴ σκάλα κὶ χτυπάμι τὴν πουόρτα κλουτσές.
— 'Ανοιξι οὐρὲ θηλκό, φνάζου.
— 'Ανοιξι οὐρὲ χαϊδιμένου.

Κι' ἀνοίγει μάτια μου ἔξαφνικὰ ἡ πουόρτα κὶ φαίντι οὐ κύρ' λουχαὸς ἄγριους-ἄγριους.

Μένουμι ἡμεῖς κόκκαλου, μένουμι στήλη ἄλατους κὶ' ἀνάλατους. Μᾶς κόβιτι ἡ μλιὰ κὶ τὰ χάνουμι κὶ τρέμουμι σὰ νὰ μᾶς βάρισι τιταρταίους πυρετός.
— Τί χαλέβιτι ἰδῶ οὐρὲ ζαγάρια, λιέει.
— Γυρέβουμι, γυρέβουμι...
— Τί γυρέβιτι οὐρέ ;
— Τίπουτις.

"Αξαφνα δμους καταφτάνει οὐ ἄτμους οὐ Κιφαλλουνίτης κὶ ἀναφέρ' ἐν ἰκτάσει οὔλη τὴν ἱστουρία.
— Τὸ κὶ τό, λιέει.
— Ψέματα, λιέου.
— 'Αλήθεια κι' ἀπαλήθεια φουνουλουγάει.

'Αγοιεύ' τότινις μαθὲς οὐ λουχαὸς κὶ ἔξου φρινῶν γιατ' τ' πατήσαμι τοὺ κατάλημι, λαθραίους μᾶς τμουράει μὶ περιουρισμὸ δυὸ μιρούλις.

Κλαίουντας κὶ θρηνουλουγόντας τραβᾶμι στοὺ στρατῶνα κὶ καθούμασι σὰ νύφις ἀποὺ διφτέρα πιρίλυποι. Οὔτι κουρίτσα, οὔτι ἔρουτις κι' ἀκόμα πιρουρισμό. Μὶ πέρνει τοὺ παράπουνου κ' ἡ πίκρα ἡ μιγάλη.
— Πλιακούρα, λιέου θὰ σκάσου.
— Κὶ γὼ θὰ σκάσου λιέει.
— Τί νὰ κάνουμι, Πλιακούρα ;
— Νὰ τοὺ βρουντήξουμι.
— Σὰν πῶς οὐρέ ;
— Στὴν κουλτσίνα.
— 'Αϊ μάτια μ' κὶ σὺ εἶοι φιλόσουφους.

Τράβατην ὄξου κι' ἔσκασα.

Τὴν βγάζει αὐτούνους ἀμέσους ἀπ' τοὺν κόρφου τ' κὶ τοὺ ρίχνουμι στοὺ πιχνίδ. Κὶ δόσ' κὶ πάοι κὶ δῶς κὶ πάοι πιρνάει ἡ ὥρα ἡ ἀφλότιμη ὐχάριστα.
— Ντάμα, λιέου, ἰγώ.
— 'Ιφτά, ἰκείνους.
— Πέντι.
— Τρίγιου.

Κὶ δόστ' πιχνίδ' μέχρι βαθτάτης νυχτός.

Κὶ σὰν ἔρχιτι ἡ νύχτα μὶ γαργαλάει ἰμένα ἡ καρδούλα μ' νὰ κάνου βόλτα κὶ νὰ ρουβουνουμάτις, Τροῦκοι ἀξιγιουματικοὶ πικραμένοι, Ἕλλης ἀξιγιουματκοὶ κὶ Βούλγαροι. Σουστὴ βαβλουνία οὐρὲ μάτια μ'. Χάνει τοὺ σκυλὶ τοὺν ἀφένη τ'. Τέλους γιὰ νὰ μὴν πουλυλουγῶ φτάνουμι στὴν 'κκλησιὰ κὶ σταυροπρουσκυνάμι κὶ μπαίνουμι ὧς τοὺ μνῆμα τοῦ 'Αγιου κὶ ἀνάβουμι κιρὶ κὶ κσίγουμι λβάνι. Ἦταν κόσμους ἀφθουνους μαζιμένους κ' οὔλου σταυρουλουγιόταν. Κὶ ξικινάμι πάλι ὀστιρότρα κὶ τραβᾶμι ὧς τοὺν 'Αλαντίνι πούταν μαθὲς οὐ Χαμίτις νὰ διοῦμι κὶ νὰ θαγμάσουμι. Κὶ πιρνᾶν δίπλα μας στοὺ δρόμου ἀμάξα κὶ πιρνάγι λαγὸς ἄφτουνους. Κὶ φτάνουμι στοὺν 'Αλαντίνι. Οὐρὲ Μαριγούλα μ' τί παλάταρους ἤνταν ἰκείνους. Θειόρατους ὧς τοὺν οὐρανό, θείου πρᾶμα.

Τοῦ γλιέπου κὶ δὲ χουρταίνου. Φύγαν τὰ συλλουϊκά μ'. Εἰσιρχόμεθα ἐντὸς κὶ γλιέπουμι ταπέτα κὶ καναπέδις, κουνουπίρις, κριβάτια κὶ πουλυθρόνις πρώτς τάξιους. 'Αρχουντιὰ μὶ τοὺ σακκὶ οὐρὲ μάτια μ'.

— Οὐρέ, λιέου τοῦ φῶλακα, νόμ' ἕναν καναστέ, νὰ τοὺν κόψου στοὺν ὦμου νὰ τοὺν πάου στοὺ χουργιὸ νὰ κάθῃτι τοὺ κουρίτα' ν' ἀκουμπάῃ ἡ Μαργούλα μ' νὰ κιντάῃ στοὺ τιλάρου μαντύλι μὶ τιρτιρέλια.
— Οὔξου οὐρὲ, μ' φουνάζ.
— Οὔξου, τ' λιέου κουπρίτ', νὰ πῇς στοὺν πατέρα σ' κὶ στὴ μάνα σ'.

Κὶ φεύγουμι καταφουρκισμένοι, ὄξου φρινῶν. Κὶ διαβαίνουμι γλήγουρα νὰ κουλατσήσουμι, γιατ' πέρασι ἡ ὥρα κὶ μᾶς θέριζι. Βαστάγαμι μαζύ μας ὀλίγις γαζέτις κὶ τρυπώσαμι σ' ἕνα ζυθουτουλείου.
— 'Αει Πλιακούρα, τ' λιέου θὰ πιοῦμι μπύρλα.

Κι' αὐτούνους ξηραγλύφτι οὐ ἀφλότμους, κὶ μουρφάζ. Κὶ τέλους σὰν ἀπουφάγαμ, φουνάζου τοὺ γκαρσούνι νὰ φέρ' ἕνα πιάτου φαϊ ἀκόμα κὶ δύο οὐκαδούλις μπύρλα νὰ πιοῦμι νὰ δρουσιστοῦμι κὶ νὰ κάνουμι κὶ μπάνιου μέσα.
— Νὰ σᾶς φέρου λιέει κουτουλέτις.
— Τσὶ κουτουλέτις, λιέου, ζαγάρ νὰ τ' φᾶς ἰσύ.
— Οὐμελέται.
— Οὐρ' δὲ μιλιτάου τίπουτις, δὲν εἶμι μαθητούδ' ἰγώ, φαϊ θέλου.
— Νὰ σ' φέρου, λιέει μπρίκ.
— Λουμπουδύτη, λιέου, τοὺ μπρίκι νὰ τοὺ μασήσ' οὐ πατέρα σ'.
— Νὰ σ' φέρου παρμιζάνα ;
— Δὲ θέλου ντουμιζάνα.
— Νὰ σ' φέρου σαλάμ' ;
— Τί θὰ πῇ σαλάμ ;
— Σαλτσισότου.
— Χάϊ γειά σ' ἀφαλούκουμα φέρ' σαλτσισότου κὶ χάθηκα, φέρ' ἀκόμα κὶ τὴ μπύρλα.

Φέρνει τοὺ σαλτσισότου, φέρνει τὴ μπύρλα κὶ τοὺ στρώνουμι ἰμπρός. Οὐρ' τί νὰ σπῶ πιδί. Μ' ἔκαψι ἡ ἔρμ' κὶ μὶ ζουμάτσι. Οὐρ' τί εἴδους κρασὶ ἤταν ἰκείνου ; Ρτσίνα κὶ μαυρούδ' ἀθάνατου. Ἔρμου τσίπου κὶ θειουσκουτουμένου. Βγαίνου ὄξου παραπαίουντους. Γίνκ τοὺ κιφάλι μ' κουλουκύθ'.

Τρικλίζ' οὐ Πλιακούρας ἀποὺ δῶ κὶ γὼ ἀποὺ κεῖ κὶ σκουντάμι στ' ἀγκουνάρια. Καταφτάνουμι στοὺν στρατῶνα κὶ πέφτουμι ξιρᾶ στοὺ κριβάτ. Κουρκούτ' ἔγινι τοὺ κιφάλι μας. Ὄξου οὐ κόσμους πανεϊρίζ' ἀφθόνους κὶ γλιντάει ἰπὶ τῇ καταλείψ'.

Τέλιους πάντουν τν' ἄλλη μέρα φέγει οὐ ἥλιους φέγγουν τ' ἄστρα. 'Εχουντας ἐξελθ' ὀς ὄξου μόνους περίπατου γλέπου τοὺ πιρὶ οὗ οὐ λόγους χανουμάει νὰ πιριφέριτι στ' παραλία μιλαγχουλικόν. «Τρὰκ» ἔκανι ἡ κορδούλα μ'. «Λάάάάγγγ» βάζου ἕναν ποιητικώτατουν ἀναστιναγμὸ κ' ἀναταράζ' οὔλη ἡ θάλασσα.
— Μουρῆ, τσ' λιέου.
— Μουρὴ γουργόνα.

Γυρίζ' αὐτούνη κὶ μὶ γλιέπ κὶ χαμουγιλάει κάτ' ἀπ' τὴ μύτη τσ'.

Πέρνου θάρρους, πλησιάζου κὶ τὴν θυρῶ λουξῶς, λιγουμένους οὐ ἔρμους ἀπ' τοὺν ἔρουτα.
— Γειά σ' οὐρῆ, τσ' λιέου.
— 'Α, μ' κάνει.
— Γειά σ'.
— Γειά σ'.
— Πᾶμι ἀμέσους.

('Ακουλουθεῖ) 'Ιγὼ Μήτρους
οὐ Καρλάφτς
ἰὲκ Ραδικουβλαστάρου

'Ιένας 'Ιβραίους

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΗΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ;

Ἕνα ἀπαίσιο χέρι δολοφόνου ἐστέρησε τὴ ζωὴ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Παραδόξως ὅμως διεδόθη μετ' ἐπιτάσεως καὶ ἐγράφη ἐπανειλημμένως, ὅτι ὁ δολοφόνος Ἀλεξ. Σχινᾶς ἦτο... Σοσιαλιστής !, ἐσχάτως μάλιστα εἰς ὅσους τὸν ἐπλησίαζον ἐπροπαγάνδιζε τὰς σοσιαλιστικὰς ἰδέας, λέγων ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ὑπάρχουν πλούσιοι καὶ πτωχοί, καὶ ὅτι οἱ ἐργάται θὰ ἐργάζωνται δύο μόνον ὥρας τὴν ἡμέραν.

Αὐτὰ ἐδιαβάστηκαν ἀπὸ τὸν ἐργατικὸ λαόν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς δικαίας ἀγανακτήσεώς του διελογίσθη :

— Ὥστε λοιπὸν οἱ Σοσιαλισταὶ εἶνε δολοφόνοι ! εἶνε ἀλῆται, καθάρματα, ἀνισόρροποι, παράσιτα τῶν ἀνθρωπίνων Κοινωνιῶν !

Βλέποντες δὲ ἕναν ἐργάτη σοσιαλιστὴν ἐψιθύριζαν μὲ ὕφος ἐσχάτης περιφρονήσεως :

— Μὲ τέτοια καθάρματα θὰ φτιάξετε τὴν κοινωνία ;

Καὶ ὅμως ὅσοι τὸ ἐπίστευσαν αὐτὸ ἠπατήθησαν ! Ὁ Σοσιαλισμὸς κάθε ἄλλο διδάσκει εἰς τοὺς ὀπαδούς του παρὰ τὴν δι' ἐπιβολῆς βιαίων μέσων, ἀναμόρφωσιν τῶν κοινωνιῶν.

Ἐπειδὴ ὁ Σοσιαλισμὸς εἶνε αὐτὴ καθ' αὐτὴ ἡ ἰδεώδης θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἔχων ὡς δόγμα του, τὸ «οὐ φονεύσεις !»

Βεβαίως οἱ Ἕλληνες Σοσιαλισταὶ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς, τοῦ Βόλου, τῆς Κερκύρας, τῆς Κεφαλληνίας δὲν θ' ἀφήσουν νὰ συκοφαντοῦνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καιρῷ τῷ δέοντι θὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐντονότατα. Ἐν τούτοις ἐγὼ θεωρῶ καθῆκόν μου ἀτομικὸν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν νὰ ὁμιλήσω, νὰ φωνάξω, νὰ διαχηρύξω παντοῦ τὴν ἀλήθειαν. Ὄχι ! Ὁ Σοσιαλισμὸς δὲν στηρίζεται εἰς ἀναρχικὰς οὐτοπιστικὰς ἰδεολογίας, καὶ δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὸ μαχαίρι δὲν ζητεῖ αἱμόφυρτα θύματα, τρομοκρατίας καὶ ἐπαναστάσεις διὰ νὰ ἐπιβρατήσῃ.

Ὁ Σοσιαλισμὸς εἶνε αὐτὸς ὁ στοιχειώδης ἀνθρωπισμός, εἶνε ζήτημα καὶ δημιούργημα τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως *ἀναπόφευκτον*, εἶνε ἡ λύσις τοῦ μεγάλου καὶ αἰωνίου οἰκονομικοῦ ζητήματος, δὲν ἔχει ὅμως καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν ἀναρχισμόν.

Οἱ Σοσιαλισταὶ μορφώνουνται νὰ ἔχουν αὐτοβουλίαν, νὰ σέβωνται τὸ ἄτομον, νὰ ζοῦν καὶ ν' ἀντιλαμβάνωνται τὴν πραγματικότητα· ν' ἀμύνωνται πρὸ τῆς ἐπιβολῆς, νὰ ζητοῦν δίκαιον ὅταν ἀδικοῦνται καὶ δικαιώματα, ὅταν δεσποτικῶς ἄλλοι τοὺς τὰ ἐστέρησαν.

Οὐδέποτε ἐδιδάχθησαν νὰ κτυποῦν ἄτομα ἐπειδὴ τοῦτο εἶνε ἀνωφελές, οὐδέποτε ἐπλήξαν πρόσωπα, ἀλλὰ πάντοτε σύστημα καὶ ἰδέα. Ὡς ἔμβλημά των ἔχουν τὸ δόγμα «*Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης*», καὶ ὄχι «*τρομοκρατία,πυρκαϊά, ἐρήμωσις*». Καὶ ἂν ἀγωνίζωνται τὸν εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς Ἰδέας των ἀγῶνα, εἰς τὸ μόνον τοῦ ἀπορρέπουν εἶνε ἡ κοινωνία ἥτις θὰ ἐδραιωθῇ εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο ἔμβλημα τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ.

Οἱ Σοσιαλισταὶ ὡς ἄνθρωποι προσοχόμενοι ἀπὸ τὴν ἐργατικὴν τάξιν ζητοῦν νὰ ἐπικρατήσουν κοινοβουλευτικῶς διὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωήν, τὴν ὑπόστασιν, τὰ συμφέροντα τῆς μεγάλης κοινωνικῆς τάξεώς των, τὰ ὁποῖα σήμερον εἶνε δυστυχῶς εἰς τὴν διάθεσιν ὁποιουδήποτε ἐκμεταλλευτοῦ.

Μὲ τοῖον λοιπὸν δικαίωμα συκοφαντοῦν ἀνθρώπους τιμίους κ' εὐσυνειδήτους, οἱ ὁποῖοι εὐγενῶς ἀγωνίζονται ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, συγχίζοντες αὐτοὺς μὲ τὴν σπείραν ἐκείνην τῶν ἀνισορρόπων, τῶν ἠλιθίων ἀναρχιζόντων ;

Τί κοινὸν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ κτήνους τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον ὕψωσε κακοῦργον χεῖρα διὰ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν ἑνὸς ἡλικιωμένου σεβαστοῦ ἀνθρώπου, οἰκογενειάρχου, τοῦ Βασιλέως, ὄχι πρόστυχα σκοπὸν ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον ἵνα κορέσῃ τὰ αἱμοβόρα αὐτοῦ ἐνστικτα ;

Τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι καὶ μορφωμένοι δημιουργάροι τὸ ἐπίστευσαν καὶ τὸ ἔγραψαν ἀβασάνιστος, ἀδιαφορούντες ὅτι συκοφαντοῦν ἀνθρώπους ἀγνοῦς, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ὁ ἴδιος δολοφόνος ὡμολόγησε πῶς εἶνε Σοσιαλιστής.

Ἀλλὰ τί μὲ αὐτό ; καὶ ἂν ἄλλοτε ὁ Σχινᾶς ὑπῆρξε Σοσιαλιστής—πρᾶγμα ἀδύνατον—εὐθύνονται ὅλοι οἱ Σοσιαλισταὶ ὅταν αὐτὸς προδότης τῆς Ἰδέας καὶ ἀποστάτης προέβη εἰς τὸ τρελλὸν ἐκεῖνο διάβημά του ; Ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω τοιοῦτον τι· ἄλλος τε τότε πρέπει νὰ εὐθύνεται καὶ ὁλόκληρος ἡ κοινωνία περισσότερον ἐπειδὴ αὐτὴ ζημιουργεῖ καὶ διαπλάττει τοὺς ἀνθρώπους της καὶ πρέπει νὰ ἦνε καθῆκόν της αὐτό. Ἔπειτα ἕνας ἄνθρωπος νευρασθενικὸς μέχρι παραφροσύνης, ἀπορλακωμένος ἀπὸ τὴν φτώχια καὶ τὴν ἀνέχεια ἑνὸς ἀπελπισμένος, δὲν νομίζετε ὅτι δυνατὸν νὰ γίνῃ μίσθαρνον ὄργανον ἀνθρώπων αἰσχρῶν ἐχόντων πολλὰ ἴσως νὰ ὠφεληθοῦν ἐκ τοῦ ἐγκλήματός του αὐτοῦ ;

Ὁ Σχινᾶς ἂν ἦτο σοσιαλιστὴς ἦτο δσον καὶ

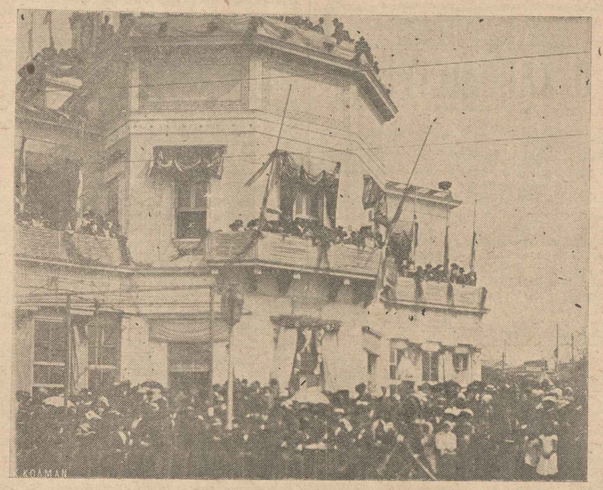

Οἱ Πειραιεῖς παρηκολούθουν τὴν παρέλασιν τῆς νεκρικῆς πομπῆς καὶ ἀπὸ τὰς στέγας ἀκόμη τῶν οἰκιῶν των.

Τὸ Δημαρχεῖον Πειραιῶς
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποδιδάκτεως τοῦ νεκροῦ Βασιλέως

ἄνθρωπος. Ἐν τούτοις ἕνας ἄνθρωπος ὅταν ἐγκλήματῃ δὲν κατηγορεῖται ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Ἡ κοινωνία τὸν ἀπεκήρυξε· τὸν εἶπε κτῆνάνθρωπο, θηρίο, ἀναίσθητον· πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι εἶνε Σοσιαλιστὴς ἀφοῦ τοῦ ἀρνοῦνται πῶς εἶνε καὶ ἄνθρωπος ἀκόμη;

Πειραιεὺς ΤΑΣΣΟΣ ΤΥΡΤΑΙΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

63 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Καὶ οἱ χωρικοὶ πρόθυμοι καὶ συγκεκινημένοι μετέφεραν εἰς τοὺς τόπους τῶν ἐράνων τὰς ἰσχνὰς προμηθείας τοῦ σίτου, τῶν ὁσπρίων καὶ τῶν ξηρῶν καρπῶν, τὰς ὁποίας εἶχαν φυλάξει διὰ νὰ τραφοῦν κατὰ τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα.

Κοὶ ἐξεδόοντο πολλοὶ διὰ νὰ ρίψουν εἰς τὸ δοχεῖον τῆς κοινῆς συνεισφορᾶς τὰ βαρέα ἐνδύματά των, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἐπροφύλασσον ἀπὸ τὰ ψύχη τοῦ Βορρᾶ καὶ τῶν χειμερινῶν νυκτῶν.

Ἀπόφασις ἐκστρατείας

Ἀφοῦ τοιουτοτρόπως κατηρτίσθη τὸ ἀπολύτως ἀναγλαῖον ποσὸν, συνῆλθον ὅλοι οἱ ἄνδρες οἱ δυνάμενοι νὰ φέρουν ὅπλα καὶ συνεσκέφθησαν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἐλήφθη τότε ἀπόφασις, ἡ ὁποία ἂν ἐξετελεῖτο, θὰ ἐδημιούργει ὑλιβεράς περιπλοκάς, αἱ ὁποῖαι μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει ποῖον τέλος ἠδύναντο νὰ λάβουν.

Ἀπεφασίσθη νὰ καταρτισθῇ σῶμα ἐκ 5000 ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι νὰ βαδίσουν κατὰ τοῦ Ναυπλίου. Ἡ ἀπόφασις ἔγινε δεκτὴ ἐνθουσιωδῶς παρὰ τοῦ λαοῦ, καὶ τὸ σῶμα ἐντὸς ὀλίγου ἦτο κατηρτισμένον.

Ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ἐξελέγη ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πετρόμπεη.

Ἔστειλε τότε ὁ στρατὸς τῶν Μανιατῶν τελεσίγραφον πρὸς τὸν Κυβερνήτην, διὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτει ν' ἀποφυλακισθοῦν οἱ κρατούμενοι εἰς τὰς φυλακὰς Μαυρομιχαλαῖοι. Κατέληγε δὲ τὸ τελεσίγραφον ὡς ἑξῆς:

«Ἂν ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος δὲν ἐλευθερωθοῦν οἱ Μαυρομιχαλαῖοι, ὁ στρατὸς τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Μάνης θὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ Ναυπλίου, ὅπως τοὺς ἐλευθερώσῃ διὰ τῆς βίας».

Ταὐτοχρόνως συνεστήθη δωδεκαμελὴς ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἀντεπροσώπευε τὴν Κυβέρνησιν τῆς Μάνης, καὶ εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως τῆς ἐπαρχίας καὶ νὰ ἐφευρίσκῃ πόρους πρὸς συντήρησιν τοῦ σώματος τῆς ἐκστρατείας.

Ἐπίσης 12μελὴς ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννοήσεις μὲ τὴν Ἐπαναστατικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ὕδρας, τὴν ὁποίαν πλεῖστα τώρα ἐπαρχίαι ἀνεγνώριζαν ὡς προσωρινὴν Κυβέρνησιν.

Ἔλος δ' ἀνήγγειλε τὸν καταρτισμόν της εἰς τὸν ἐν Ναυπλίῳ Κυβερνήτην, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὴν ἐπὶ τῆς Μάνης κυβερνητικὴν ἐξουσίαν του.

Τοιουτοτρόπως εἰς τὸ Ναύπλιον κατέφθασαν συγχρόνως δύο φοβεραὶ εἰδήσεις.

Ἡ μία ἦτο διὰ τὴν σύστασιν τῆς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς. Ἡ ἄλλη ἦτο τὸ τελεσίγραφον τὸ ἀναγγέλλον ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας φθάνει εἰς Ναύπλιον ὁ στρατὸς τῶν Μανιατῶν.

(*Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς*)

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.— Κινηματογράφος, καθ' ἑκάστην 3—12 μ. μ. Ταινίαι 10 κινηματογραφικῶν καταστημάτων, τῶν διασημοτέρων τῆς Εὐρώπης.

Πανελλήνιον.— Ὁ ὡραιότερος καὶ μεγαλείτερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κ. Ἐμπεόγλου. Γρεῖς ἄλλαγαὶ ταινιῶν ἐν ἑβδομάδα. Ὀρχήστρα Κρασσᾶ.

Παλλάς.—Νέον θέατρον οἰκοδομηθὲν ἀποκλειστικῶς διὰ Κινηματογράφον, πολυτέλεια, φωτισμὸς θαυμάσιος, ἀσφάλεια, θύραι ἐξόδου καὶ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νεώτερον θέατρον. Αἱ ταινίαι πρώτης τάξεως ἀπὸ μεγάλους οἴκους Εὐρωπαϊκοῦς. Ταινίαι ἐπίσης καθαρῶς Ἑλληνικαί. Ὀδὸς Σταδίου, 5 μ. μ. μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ἰωάννινα. — Τὴν ἐξακολουθητικὴν εὐθυμίαν καὶ χαρὰν τῶν ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ κοσμοϊστορικῷ γεγονότι τῆς 21ης Φεβρουαρίου, ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα τῆς δολοφονίας τοῦ λαοφιλεστάτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α'. — Χθὲς ἐτελέσθη ὑπὸ ὁμάδος ἀξιωματικῶν τῶν ἐρυθροχιτώνων τοῦ γενναίου ἀγωνιστοῦ κ. Ρώμα μνημόσυνον ἐν τῇ θέσει Δρίσκιφ, ἔνθα ἔλαβε χώραν τὸ ἀτυχὲς ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τῆς 25ης Νοῆμβρίου ἢ ὀρθότερον ἡ «Ἀνάβασις τῶν Χιλίων». — Ὁ γενναῖος Ἑλληνικὸς στρατὸς κατακτῶν καθ' ἑκάστην τὰ βάρβαρα τῆς Ἠπείρου περιευλλέγει ὁλονὲν τὰ σκελετώδη λιμώττοντα φαντάσματα, ἐννοῶ τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους καὶ συγκεντρώνει εἰς τὸν Κεντρικὸν Στρατῶνα. — Διοικητικὸς ἐπίτροπος Ἀργυροκάστρου διωρίσθη ὁ κράτιστος δικηγόρος κ. Φ. Τζέτζος, γραμματεὺς δὲ ὁ κάλλιστος νέος φίλος κ. Β. Πουτέτσης. ***Π. Δ. Μ.***

Κάϊρον.—Δὲν ἦτο δυνατὸν ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ λατρευτοῦ μας Βασιλέως νὰ ἀφῆσῃ καὶ τοὺς ἐνταῦθα Ἕλληνας ἀσυγκινήτους καὶ ἔσπευσαν ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ ἡ κοινότης, τὰ καταστήματα νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν ἀπαίτησιν τῆς θλιβερᾶς περιστάσεως. Ἡ κοινότης καὶ αἱ σχολαὶ ἐψήφισαν τὸ δοκοῦν αὐταῖς πένθος. Τὰ καταστήματα μάλιστα τὰ Ἑλληνικά, ὑψωσαν μεσιστίους σημαίας καὶ ἡ πόλις ἔλαβε ὄψιν πενθούσης μεγάλην λύπην, ἡ ὁποία ἐκορυφώθη ὅταν τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐψάλη εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον, χοροστατοῦντος τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου, ἐπιμνημόσυνος δέησις μέσῳ ἀπειροπληθοῦς κόσμου μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἐπρωτοστάτουν οἱ ἐπίσημοι καὶ ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν ἀδελφὸς τῆς Βασιλομήτορος Μέγας δοὺξ Κωνσταντίνοβιτς μετὰ τῆς ὑψηλῆς συζύγου του, ὑπὸ τοὺς πενθίμους ἤχους τοῦς ὁποίους ἐσκόρπιζον οἱ κώδωνες μέχρι τῆς μεσημβρίας. ***Γεώργιος Σ. Βερβενιώτης***

Παύτακος.— Ἡ εἴδησις τῆς δολοφονίας τοῦ ἀειμνήστου λαοφιλοῦς ἡμῶν Βασιλέως Γεωργίου κατελύπησε τοὺς πάντας. Οἱ κώδωνες τῶν ἱερῶν ναῶν ἤχουν πενθίμως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἅπαντα σχεδὸν τὰ καταστήματα δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ὡς καὶ τὰ ἐν τῷ λιμένι ἱστιοφόρα ἀνήρτησαν μεσίστιον τὴν κυανόλευκον. ***Ἀθαν. Μακαρίτης***

Πάτραι.—Εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως μας, ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων. ***Λουκία Β. Δαούλη***

Ἄργος.—Τὴν παρελ. Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ἡμῶν ναῷ «Ἅγιος Πέτρος» πανιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν ἀγῶνι πεσόντων. Ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Δήμαρχός μας κ. Ἀνδρέας Καρατζᾶς. ***Νικόλαος Χρ. Λύγδας***

Κερατέα.—Βαθεῖα ἡ λύπη καὶ ἡ ὀδύνη, ἥτις κατέλαβε τὰς καρδίας μας· ἐπὶ τῷ ἀγρίῳ θανάτῳ τοῦ ἀγαπητοῦ Βασιλέως μας. Τὸ πένθος εἶνε γενικὸν εἰς ὅλους μας, καὶ αἱ μεσίστιοι σημαίαι κυματίζουν παντοῦ εἰς δημόσια οἰκήματα καὶ ἰδιωτικά. ***Ἀριστομένης Χ. Μπότσης***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Βεττρ. Ἐνταῦθα. Ἦτο τὸ ἴδιον θέμα μὲ τὸ δημοσιευθὲν προηγουμένως.— ***Ε. Ν. Βρέλ.*** Θὰ δημοσιευθῇ τὴν Κυριακήν.—***Κων. Δ. Καραβοτ.*** Κοζάνην. Εἶνε πολὺ ἐκτενές. Ἐξ ἄλλου ὑπάρχει κίνδυνος παρεξηγήσεων, λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ τόπου.—***Θ. Δημόπ.*** Ναύπλιον. Ἀπεχωρίσαμεν τὸ ἀνέκδοτον, ἀφοῦ τὰ ἄλλα εἶχαν δημοσιευθῇ.— ***Σωτ. Θ. Ἀναγν.*** Πρέβεζαν. Εἶνε πολὺ ἐκτενές.—***Γεώρ. Χ. Βασιλ.*** Μοναστήριον. Ὡραῖαι αὐταὶ αἱ λαϊκαὶ παραδόσεις. Στείλατε κἀνένα συντομώτερον.— ***Ἀσπ. Κοεμτζοπ.*** Σέρβια. Ἐὰν ἐβίβαζε ὀλίγην ἀκόμη προσοχὴν εἰς τὸν στίχον, τὰ δύο σταλέντα ποιήματά σας θὰ ἦσαν πρώτης τάξεως. Ἐξακολουθήσατε μὲ θάρρος. Ἡ στήλη περὶ «γεν. ψήφ.» ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ νὰ ὑπάρχῃ.— ***Ἀλ Δ. Πειρουν.*** Πολὺ ἐκτεταμένον.— ***Στ. Παπανασ.*** Ἐνταῦθα. Ἐπιμελεῖσθε περισσότερον τὸ μέτρον καὶ θὰ ἐπιτύχετε.—***Στ. Μ. Παπασ.*** Θήβας. Φαίνεται ὅτι ἡ πληθώρα καὶ τῶν γεγονότων καὶ τῶν δημοσιευμάτων ἐπέβαλλεν αὐτὸ τὸ μέτρον. Ἀναμένομεν αὐτὸ ποῦ γράφετε.— ***Στ. Ι. Παπανασ.*** Ἐνταῦθα. Ἐπειδὴ ἐλήφθη ἀργὰ δὲν ἦτο πλέον ἐπίκαιρον.—***Ἀλα Ἀγγελ. Τσιόμου,*** κ. ***Ἰω. Γ. Γούναρ.,*** ***Α. Μιχαηλίδ.*** Θεσσαλονίκην. Αἱ παρ' ἡμῶν σταλεῖσαι ἀνταποκρίσεις καὶ περιγραφαὶ δὲν θὰ δημοσιευθοῦν διά τε τὸ ἐκτενὲς αὐτῶν καὶ διότι δὲν ἔχουν πλέον ἐπικαιρότητα, λόγῳ τῆς συρροῆς ἄλλων μεταγεστέρων γεγονότων.— ***Ι. Χριστοδουλάκον.*** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Δημοσιεύεται πρὸς ἄρσιν πάσης παρεξηγήσεως.— ***Ὀρσάκη Ν. Μπτίση.*** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ποσηγούμενα ἐστάλησαν.— ***Δ. Τζαβέλαν.*** Ἀκατάλληλον.— ***Σ. Μοσκάτ.*** Ἡ εἰκὼν μετὰ τοῦ χειρογράφου δραχ. 15.— ***Χ. Χρυσούλην.*** Τιμὴ ἡμερολογίου δραχ. μία.— ***Α. Μιχαηλίδην.*** Σᾶς ἀπαντήσαμεν ταχυδρομικῶς. —***Ἀθ. Μακαρίτην.*** Σᾶς πληροφορούμεν ὅτι ἀντίτυπον δὲν ἐλήφθη.— ***Σ. Παπασταύρου.*** Ἐλήφθη.—***Κ. Κυριακίδην.*** Σᾶς ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐστάλησαν. Καὶ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ἐλάβομεν.—***Μιχ. Θεοδωρίδην.*** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.— ***Α. Γουναρόπουλον.*** Ἐλήφθη. Τὸ ποίημα ἐδημοσιεύθη ἀμέσως.— ***Δ. Λέρταν.*** Καθαρογράψατέ το καὶ στείλατε καὶ λεπτὰ 60.

Μ. Φωτίου, Μ. Θεοδωρίδην, Ἐλλ. Ἀθανασιάδου, Ι. Φλωρίδην, Ἀγ. Λάσκον, Κ. Τσάτσον, Ἀλ. Βαρβαγιάννην, Π. Καρμίρην, Κ. Παπαδιαμαντόπουλον, Θ. Ζαχάρην, Ι. Ζαζάνην, Σ. Παπαναστασίου, Εἰρ. Δίκτη, Δ. Ζορμπᾶν, Π. Φρόνιμον, Ι. Παπαβασιλείου, Κ. Ἠλιάδην, Ε. Σακαντάνην, Ι. Κοτσερώνην, Κ. Κατσάνον, Β. Ζάκκαν.

Τὰ παρ' ἡμῶν σταλέντα λογογραφήματα ἐλήφθησαν, καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρὰν των ἐφ' ὅσον ἐγκριθῶσιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΝΕΚΡΙΘΗΣΑΝ

καὶ θὰ δημοσιευθοῦν, μὲ τὴν σειρὰν των, τὰ ἑπόμενα λογογραφήματα, ἐκ τῶν σταλέντων τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα:

ΠΕΖΑ.— «Τὸ πέταλον» Θ. Δημοπούλου.— «Ὁ Φεμινισμὸς» Ἰω. Ν. Λαμπίρη.— «Τὰ ἀερόστατα» Ἀγ. Διάσκου.—Αἰνίγματα: Ἠλ. Διαμαντοπούλου. —«Ἔρωτος ψυχολογία» Π. Κυθηρίου.— «Αἱ 10 συμβουλαί», «Τί εἶνε τέκνον» Μ. Θεοδωρίδου.— «Ἕνας Ἅγιος» Γεωρ. Δ. Μαντᾶ.—«Πῶς θὰ τὸν ἤθελαν» Ἰω. Ζαζάνη.—«Ἡ ὡραία Ρεβενιώτισσα» Ζορμπᾶ.— «Ὁ πλυθ. τῆς Αἰγ.» Ἰω. Ἐμ. Φλωρίδου.— «Αἱ μεγαλουπόλεις τοῦ κόσμου» Ἀλεξ. Βαρβαγιάννη.— «Ἀπὸ τί ἐπλάσθη ἡ γυνή» Πίπ. Δ. Καρμίρη.— «Ἡ ζωὴ ἐν Ἑλλάδι» Βασ. Ζάκκα. —«Σκίτσα ἀπὸ τὸν στρατὸν» Μιχ. Σ. Φωτίου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.—«Στὸν τάφο τοῦ Πανᾶ» Δ. Σαφλιάνη.—«Στροφὲς» Κ. Α. Παπαδιαμαντοπούλου.

10 *λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ τὴν προτίμησιν τῶν ἐγκρινομένων λογογραφημάτων.*

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΘΑΝ. ΠΑΛΛΗ & Σ^ΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
Πλοῦτος γραφικῆς ὕλης. — Ἔντυπα καὶ ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικά.
Ἐργοστάσιον φακέλλων τέλειον.
Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς καὶ ἐξωφύλλων παντὸς εἴδους καὶ ποιότητος.
Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκρίβεια.

ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
Ὁδὸς Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου ἀρ. 108
ΤΙΜΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ἢ ἀνατρόψεως δραχ. 1

(Συνέχεια)

27) «Ματοβαμμένα Γιάννενα».

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν τῆς «Ἑλλάδος» ἀρχονται καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ τους.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αἱ δημοσιευόμεναι εἰκόνες στρατιωτικῶν δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

10 *λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ πᾶν δημοσίευμα τῆς στήλης ταύτης.*

Εὐχαριστῶ πάντας ὅσοι μὲ ἐψήφισαν καὶ ἰδιαιτέρως τὴν «Γλυκεῖαν Νεότητα».
Κομ. Νικ. Γαλανόλευκος

ΔΕΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

Εἰς τινα μαθητὴν ἐνοικίαν χωρίου τῆς Ἀμερικῆς εἶχε κλεισθῇ κατάδικός τις, ὅστις ἔμελλε νὰ κρατοῦμηθῇ. Ἐνῷ δὲ ἐκάθητο τοῦ ἤλθεν ἡ θέα νὰ δραπετεύσῃ. Διὰ τοῦτο ἤρχισε νὰ σκαλίζῃ τὸν τοῖχον καὶ νὰ ἐξάγῃ διαφόρους λίθους (σημειωτέον ὅμως ὅτι ἦτο νυξ). Ἀλλ' ἐνῷ ἐσκάπτεν, ἤκουσεν ἔξω εἰς τὴν θύραν φοβερὰ καὶ δυνατὰ κτυπήματα. Ἀκούσας ταῦτα ἐσταμάτησε τὴν κατακρήμνισιν τοῦ τοίχου καὶ ἤκροᾶτο. Αἴφνης ἤκουσε φοβερότερον κτύπημα καὶ εἶδε τὴν θύραν νὰ κλονίζεται. Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα πίπτει καὶ παρατηρεῖ ἔντρομος λέοντα εἰσερχόμενον. Ἐρρέβη πολὺ, ἀλλὰ λαδὼν θάρρος ἐπήδησεν ἔξω τῆς θύρας καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ ὄρη ἄγουσαν ὁδόν, δηλαδὴ ἐξραπέτευσεν, ἀφήσας ἐντὸς τῆς οἰκίας τὸν λέοντα. Κατὰ τὴν πρωΐαν ἤλθον δύο δίμιοι καὶ δύο στρατιῶται ἵνα λάβωσι καὶ καρατομήσωσι τὸν κατάδικον. Ἀλλ' εἰσελθόντες ἐντὸς τῆς οἰκίας ἀντὶ ἀνθρώπου εἶδον λέοντα. Τότε ἔντρομοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καταδιωκόμενοι ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ θηρίου. Ἀλλὰ προφθάσαντες ἐκρύβησαν καὶ οὕτω ἐσώθησαν ἐκ τῆς κατασπαράξεως ὑπὸ τοῦ λέοντος. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ὁ λέων ἔσωσε τὸν κατάδικον ἐκ τῆς βεβαίας καρατομήσεως.

Μάνδρα (Ἐλευσῖνος) Χρ. Π. Χρυσούλης

ΜΗ ΒΙΑΖΕΣΑΙ

Μὴ βιάζεσαι Θάρρη καιρὸς
μικρούλα κατανή μου
νὰ μάθης ἀν σὲ ἀγαπῶ
μ' ὅλη τὴν δύναμή μου

Θαρθῆ καιρὸς τὰ χείλη μου
νὰ σμίξουν τὰ δικά σου
καὶ νάχω γιὰ παράδεισο
τὴ ρόδινη ἀγκαλιά σου

Μὴ βιάζεσαι, ἂν μ' ἀγαπᾶς
μὴ θέλῃς νὰ μὲ φθείρῃς,
μὴ τὴν καρδιά πού σ' ἀγαπᾶ
στὸ μνῆμα τὴ νὰ σύρῃς.

Ἂν ἔχῃς πόνο στὴν καρδιὰ
γιὰ μὲ γλυκιὰ παρθένα!
κ' ἐγὼ ψυχὴ καρδιὰ καὶ νοῦ
τ' ἀφιέρωσα σὲ σένα.

Τί ἄλλο θὲς ἀγάπη μου;
πέσμου σοῦ τὸ χαρίζω
θέλεις κ' αὐτὴ μου τὴν ζωή;
πάρτην σοῦ τὴν ζωρίζω.

Πειραιεὺς. Σπυρ. Ζκμπούνης

Ἀντ. τοπεῖα καὶ καλλονάς. Δ)σις: «Ἐλευθέρον Κρήτην» Ρ. Γ. Ἡρακλειον Κρήτης.

Λευκὸν Ἀστέρα.—Τί ἐστὶ Φιλία; Ζάκρος Α. Π. Γ. Σ.

Ἀντ. c. p. τοῦ πολέμου καὶ διάφορα πανταχόθεν. Εὐαρεστούμενοι ἀποστείλατε εἰς Mairy Brown 89 Lakeside Ave. Orauge N. Y.

Ἀμερικανὶς Φιλέλλην

Ἔνεκα ἀπροόπτου ταξειδίου μου παύω ἀνταλλαγὴν, θεμιτῶς εὐχαριστοῦσα τοὺς ἀποστείλαντάς μοι. Ἑλενίτσα Χαρμαντά

Ἀνταλ. c. p. μὲ δεσποινίδας. Δ)σις: «Μάρ.ος» 35 Μεθώνης Ἐνταῦθα.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ 1912 — 13

Πιστὰ τῆς μοίρας θύματα
καὶ τῆς Πατρίδας στύλοι
Στὰ ἔνδοξά σας μνήματα
δὲν ἄναψαν κανδῆλι
Ἐν τούτοις ὅμως οἱ ἔνδοξοι
καὶ τιμημένοι ταφοὶ
Κάθε Ἕλλην μέσα εἰς τὴν καρδιὰ
κάτι γραμμένο θἄχῃ.
Γιὰ τὴν ψυχὴν ποῦ ἀφήκατε
στὰ βράχια ἐκεῖνα ἐπάνω
Τὰ ἀδέλφια ὁποῦ ἐγλυτώσατε
ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Σουλτάνου
Τώρα τῆς μοίρας θύματα
τὸ ἀκούραστο κορμί σας
Τὸ φλογερὸ τουφέκι σας
καὶ κοφτερὸ σπαθί σας
Θὰ ἔχουν μνήμην ἀθάνατον
στῆς λευτεριᾶς τὸν ὄπνον
Καθότι ἐξεπλήρωσαν
ἔθνους πιστοῦ καθῆκον.

Newark, N. J. Μανοῦσος Ι. Τσιτσιρίδης
Ἀμερικῆς Κρῆς

ΣΤΟΝ ΙΒ'. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

Ἀχ! τόσα χρόνια ὁποῦ ἔκαμα
ὁπό τὸν ζυγὸν ἡ μαύρη,
Καὶ τόσα χρόνια ὁποῦ εἴτανε
τὰ πόδια μου στὸν ᾅδη
Στὰ τόσα δάκρυα ὁποῦ ἔβγαλα
γιὰ τὸ αἷμα ὁποῦ ἐχύθη
Ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς
κανεὶς δὲν μ' ἐλυπήθη.
Καὶ μέσ' στὰ τόσα βάσανα
καὶ στὸν ξεφυχισμόν μου,
Ἡ μάννα μου ἐξαπάστειλε
εἰς ἐμὲ τὸν ἄγγελόν μου.
Καὶ ἦλθε καὶ ἔσπασε τὰ δεσμά
καὶ ἐγιάτανε αἱ πληγές μου,
Καὶ εἶδα τὸ φῶς ποῦ ἐπίστευα
πῶς δὲν θὰ ἴδω ποτές μου.
Τώρα εἰς αὐτὸν τὸν ἄγγελον
Σὰν τί ἠμπορῶ νὰ δώσω....
Ἐκτὸς τῶν ζάφνινων κλαδιῶν
ποῦ θὰ τοῦ παραδώσω.
Θὲ νὰ τοῦ δώσω τὸ ὄνομα
σὰν μοιάζει μετ' ἐκεῖνον
Καὶ νὰ λέγουν (ἔνδοξον
γενναῖον Κωνσταντῖνον).

Newark N. J. U. S. A. Κων. Σπυροκώτσης
Μαλεῶν

Γιὰ κείνην ποῦ μὲ νοιώθει

Φέρε φέρε τ' ὡραῖο σου χέρι εἰς τὸ στῆθος μ' αὐτὸ Δεσποσύνη ἡ λεπτή Σοῦ καρδιὰ ἂς κρίνει τί σημαίνει ὁ ταχὺς ὁ παλμός! Ὅταν πρὸς μὲ ἓν βλέμμα Σου στρέψῃς, ἀλλοιοῦται χλωμαίνῃ ἡ μορφή μου, ὡς ἡ Αἴτνη θερμὴ ἡ πνοή μου εἶνε. -ἀγάπης πιστῆς στεναγμός! Μετὰ Σοῦ εὐτυχία ὁ βίος δι' αὐτὸ καὶ θὰ ζήσω γιὰ Σένα! καὶ εἰς Σὲ θὰ πετᾷ αἰωνίως ἡ ψυχή μου, ἡ νοῦς μου!.. Μ. Μ. p. k.

Στὸν Νῖκο Δαούλη, στὴν καρδιά μου!

Καρδιά μου δὲν σοῦ ταίριαξε νὰ σὲ κτυπῶνε πόνοι καὶ τὸ πικρὸ παράπονο φτωχὴ μου νὰ σὲ λυώνει! Γιατί καὶ σὺ καρδοῦλά μου σὰν ἄλλας πῶς δὲν εἶσαι, χαρούμενη καὶ γελαστὴ μόν' πάντοτε λυπεῖσαι. Στὰ φύλλα σου τὰ πρωτεφτὰ πές μου γιατί φωλιάζει ὁ πόνος, τὸ δὲ στῆθός μου γιατί φωτιὰ νὰ βράζῃ; Τίνος νὰ πῶ τὸν πόνον μου; κανεὶς δὲν μὲ πονεῖ; Ὡς κ' αὐτὴ ἡ Μορφά μου ἡ ὄβλια μὲ φθονεῖ!.... Καὶ ἔτσι πάντα βρίσκομαι εἰς σκέψεις βυθισμένος, τὴν θλίψιν ἔχω σύντροφο κ' τὸ πόνος μὲ μαραίνει!.... N. T. Γνωστὴ πονεμένη καρδιά

Στὴ μυστικὴ μ' ἀγάπη

Σὲ σένα ποῦ συνύντηση στὸ διάβα τῆς ζωῆς μου, Σὲ σένα ποῦ πιστὰ ἀγάπης' ἡ καρδιά μου, Σὲ σένα ἀφιέρωσα ψυχή, καρδιὰ κοὶ νοῦ, ὠμορφή μου γλυκομάτα κ' ἀγγελόβλεφη σὰν ὀνειρο. Κ' ἡ ψυχή μου πάντα μὲ παλμοὺς προσμένει, Πότε θὰ νάρθῃ ἡ στιγμὴ, γιὰ νὰ ἑνωθοῦμε, μικρή μου χαϊδεμένη. Πόρος Ἐδάγγελος

Ἀντ. c. p. Δ)σις: N. Κονδυλίδης, Banque de Mételin Con)ple.

Ἀντ. c. p. Ἑλληνιστί, Γαλλιστὶ καὶ Ἀγγλιστὶ προτιμῶ τοπεῖα καὶ καλλονάς. Δ)σις: Melle Nillie Spano Larisse.

Ὦ! Παγασέα Ἄδρα! Δίχως νὰ σᾶς πληροφορήσω ἐγὼ δύνασθε· ἂν δύνασθε νὰ πληροφορηθῆτε καλλίτερον ἀπὸ τὴν «Reinc des Heurs» τὴν ἐπιτυχίαν ἢ οἱ πάσης προσπαθείας μου. Σᾶς συγχαίρω... ἐν τούτοις διὰ τὴν εὐφυΐαν σας... «Ἄδρα τοῦ Ὀρφέως» Δ. Κ.

Mr G. Vyron Caire.— Στείλατε τὴν διεύθυνσίν σας, διότι τὸ δελτάριον δὲν φέρει τοιαύτην. Melle Nillie Spano Larisse

Ἀντ. c. p. ἀπαντῶ μόνον εἰς τὰ τοῦ πολέμου. Δ)σις: Alexandre p.r. Russe Constantinople.

ΦΕΝΑΚΗ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἐπειδὴ σήμερον τὸ πυροβόλον κρότησ' ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας, ἡ δὲ ὁσμὴ τῆς καιομένης πυρίτιδος διαπνεῦ τὴν ρινά μας, ὅπερ τῆς ἐλευθερίας σταναζόντων πλυθυσμὸν ὑπὸ τὴν σκληρὰν πτέραν τοῦ βαρβάρου τῆς Ἀσίας, ἂς εἴπω καὶ ἐγὼ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, πῶς τὴν πρακτικὴν ἐλευθερίαν ἀντιλαμβάνομαι καὶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ κατασταθῇ τις ἐλεύθερος ἵνα τὸν ζυγὸν δουλικήτορος μόνον ἀποτινάξῃ. Ἐλεύθερος κατ' ἐμὲ εἶνε ὁ ἔχων ἀνεξαρτησίαν πνεύματος σκεπτόμενος μακρὰν παντὸς ξένου ἐπηρεασμοῦ. Σήμερον βεβαίως ἡ ἐλευθερία εἶνε λέξις κενή. Αἰῶνες ἄπειροι θὰ παρέλθουσι δὲ διὰ νὰ προσλάβῃ σάρκας καὶ ὀστᾶ. Ὁ ὀφελος δ' ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ προσδευτικαὶ τάσεις προσκρούουσι καὶ συντρίβονται εἶνε ἡ λέξις ἐθνισμός. Ὀπισθεν ταύτης κρύπτονται οἱ ἰσχυροὶ καὶ ὀχυρούμενοι ἀπομυζῶσι τὰς ζωτικὰς ἰκμάδας τῶν ἀσθενῶν. Αὐτὴ διαιρεῖ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς ὁμάδας, ἐνσπείρει μίση κατ' ἀλλήλων, συντάσσει ταύτας εἰς στρατιὰς καὶ ὁδηγεῖ ὡς σφάγια πρὸς ἀλληλοσπαραγμόν. Αἱ σπαρακτικαὶ κραυγαὶ τῶν μ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'.—Η νεκρική πομπή κατά την ἐκκίνησιν ἐκ τῆς ἀποβάθρας Πειραιῶς

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝΛ